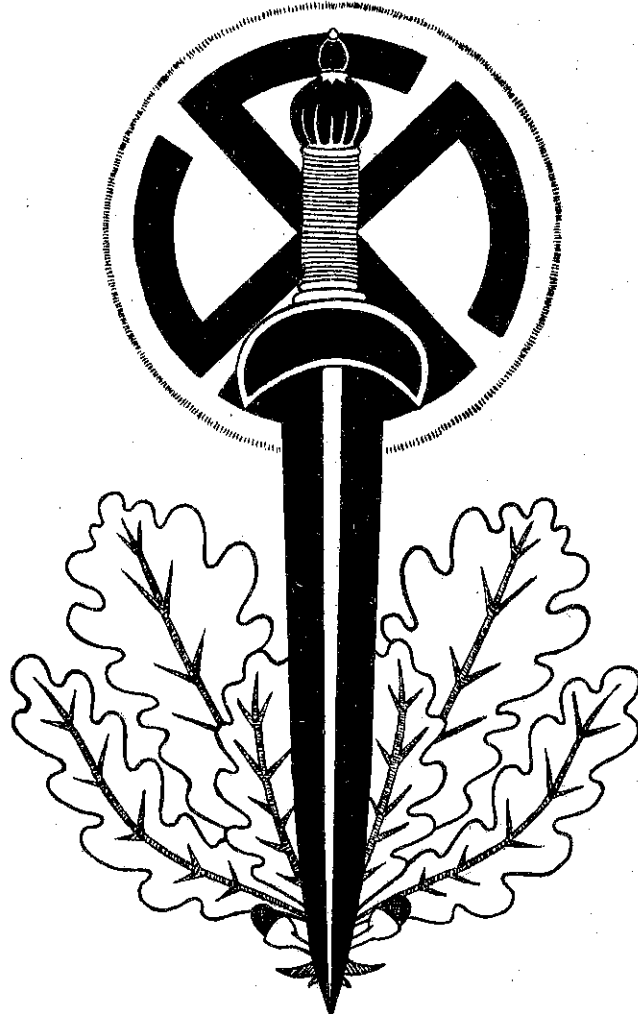

ΧΡΟΥΣΗ

ΑΥΓΗ

ΕΘΝΙΚΟΣΟΦΙΑΙΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΑΙΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 1981

**ΔΟΥΛΟΙ ΟΝΤΕΣ ΤΩΝ ΑΕΙ ΑΤΟΠΩΝ ,
ΥΠΕΡΟΠΤΑΙ ΔΕ ΤΩΝ ΕΙΩΘΟΤΩΝ .**

22 ΙΟΥΝΙΟΥ 1941 - 22 ΙΟΥΝΙΟΥ 1981

Στις 22 'Ιουνίου συμπληρώνονται σαράντα χρόνια από μία μεγάλη ημέρα, από μία ημέρα όδρωση της Εύρωπαϊκής 'Ιστορίας. Συμπληρώνονται σαράντα δλόκληρα χρόνια από τήν ημέρα πού ο 'Αρχηγός του Γερμανικού Ράιχ εν όνόματι τής Εύρώπης και του 'Ελληνικού Πολιτισμού έκύρηξε τόν πόλεμο έναντίον του μπολσεβικισμού και τής βαρβαρότητος.

Τό πρωινό τής 22ας 'Ιουνίου 1941 οί Εύρωπαίοι 'Εθνικοσοσιαλιστές άρχισαν τόν έπικό τους άγώνα έναντίον του άχρείου συνασπισμού μπολσεβίκων και καπιταλιστών, έβραίων και έξεβραϊσμένων. Καί ενώ δλη ή Εύρώπη υπό τήν φωτισμένη ήγεσία του 'Αδόλφου Χίτλερ άγωνιζόταν νά συντριψη όλοκληρωτικά τήν κόκκινη τρομοκρατία οί δημοκράτες όλου του κόσμου έσπευδαν νά γίνου άρωγοί και συμπολεμιστές του αίμοσταγους δυνάστη Στάλιν.

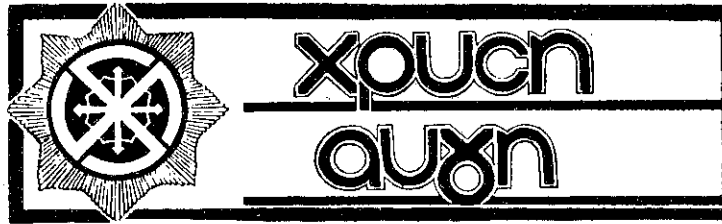
"Όχι, δέν έχουν δικαίωμα νά λένε ότι είναι άντικομμουνιστές όσοι τήν στιγμή πού τό άπάνθισμα τής Εύρωπαϊκής Νεολαίας άφηνε τήν τελευταία του πνοή στις άφιλόξενες 'Ασιατικές στέπες, όσοι αντί νά δώσουν όλες τους τις δυνάμεις στην Εύρωπαϊκή Σταυροφορία κατά του μπολσεβικισμού έσπευδαν νά γίνουν σύμμαχοι των κομισαρίων και των έβραίων και νά δημιουργήσουν έσωτερικό μέτωπο καταφέροντας χτυπήματα στη πλάτη τής μαχομένης πρωτοπορίας τής Φυλής.

Στις 22 'Ιουνίου συμπληρώνονται σαράντα δλόκληρα χρόνια από τήν ημέρα πού ή 'Εθνικοσοσιαλιστική Εύρώπη έκύρηξε άμείλικτο πόλεμο διαρκείας έναντίον τής πλουτοκρατίας και του κομμουνισμού. Αύτου του πολέμου συνεχιστές έμείς σήμερα τιμούμε τήν μνήμη 'Εκείνων πού μέ Πίστη άκλόνητη ως τήν στερνή τους πνοή έπεσαν μαχομένοι για τήν Τιμή, τό Αίμα, τήν Εύρώπη και τόν Πολιτισμό!

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ: «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ»

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Υπεύθυνος συμφώνως τῷ νόμῳ: Νικόλαος Μιχαλολιάκος
τεύχος 5ον Μαΐος-Ιουνίος 1981 - τιμᾶται δρχ. 20

Ε Μ Ε Ι Σ

Υπάρχουν πολλοί και διάφοροι που για διαφορετικούς λόγους και αιτίες ό καθένας ρίχνουν λάσπη έναντιόν του περιοδικού μας και των ανθρώπων που μοχθοῦν για τήν έκδοσί του.

Μας κατηγοροῦν ότι είμαστε Παγανιστές, Ναζιστές, τυχοδιώκτες, άναρχικοί, έξτρεμιστές κτλ.

Ίσως περιμένετε ότι με αυτό τό άρθρο έχουμε σκοπό νά άπολογηθοῦμε και νά ανατρέψουμε τά ήλίθια επιχειρήματα των διαφόρων δεκαρολόγων κατηγορών μας που τήν μιά μέρα εμφανίζονται Μεταξικοί, τήν άλλη Χουντικοί και τήν επομένη Βασιλικοί. Άπεναντίας θά στηρίζουμε τίς κατηγορίες τους δηλώνοντας όμως τήν πραγματική αίτιολογία κάθε χαρακτηρισμού που μας άποδίδουν.

Είμαστε παγανιστές γιατί ή ύπαρξίς μας σέβεται και πορεύεται πάνω στους τόνους τής μουσικής των φυσικών νόμων χωρίς νά άγνοή τήν μαγεία του άπρόβλεπτου, τήν μοναδικότητα τής στιγμής και τόν θετικό ύποκειμενισμό του ανθρώπου-στοιχείου τής φύσεως. Είμαστε παγανιστές γιατί είμαστε Έλληνες, γιατί μας είναι άδύνατο νά παραδεχθοῦμε άλλες αξίες εκτός από αυτές που άπορρέουν από τό θαῦμα του Έλληνικού Πνεύματος. Είμαστε παγανιστές γιατί στή θέσι των ήρώων και των φιλοσόφων μας δέν θά μπορέσουμε ποτέ νά βάλομε προφήτες σκοτεινούς και βασιλιάδες αίμοσταγείς ενός άξεστου νομαδικού λαού. Είμαστε παγανιστές γιατί στήν καλύτερη αντίθετη περίπτωση θά συναντούσαμε τόν θάνατο με τήν μορφή τής εὐτυχισμένης γαλήνης του παραδείσου.

Είμαστε Ναζιστές εάν αυτό δέν σάς ενοχλεί γλωσσικώς, (εμάς μας ενοχλεί), γιατί μέσα στο θαῦμα τής Γερμανικής Έπανάστασεως του 1933 είδαμε τήν Δύναμι που θά λυτρώση τήν ανθρωπότητα από τήν εβραϊκή σαπίλα, είδαμε τήν Δύναμη που θά μας όδηγήση σε μιά καινούργια Εὐρωπαϊκή αναγέννησι, είδαμε τήν λαμπερή αναβίωσι των άρχέγονων ενστίκτων τής φυλής, είδαμε μιά δυναμική φυγή από τόν εφιαλτικό βιομηχανικό μαζάνθρωπο σε έναν νέο και ταυτόχρονα άρχαίο και Αιώνιο τύπο ανθρώπου, τόν άνθρωπο τής φιλοσοφίας και του πολέμου, τόν άνθρωπο τής Γής και του Αίματος, τόν άνθρωπο των ήρώων και των ημιθέων, τόν άγνό άφελή και βίαιο άνθρωπο του Μύθου και των ενστίκτων.

Είμαστε τυχοδιώκτες γιατί θέλομε νά φέρουμε μιά δημιουργική άλλαγή, μιά κυριολεκτική ανατροπή τής σημερινής τυραννίας τής Λογικής και αυτό δέν είναι δυνατόν νά γίνη παρά μόνον με μιά παράλογη Πίστι σε ένα πεπρωμένο που θά στηρίζεται άποκλειστικά και μόνο στις Ιλιγγιώδεις εναλλαγές των διαθέσεων τής βουλήσεως ενός άπρόσωπου συλλογικού άσυνειδήτου.

Είμαστε άναρχικοί γιατί είμαστε άσυμβίβαστοι και φανατικοί και γιατί ή μοναδική περίπτωση νά συνέβαινε τό αντίθετο δέν ισχύει σήμερα. Είμαστε άναρχικοί και θά είμαστε μέχρι τήν στιγμή που θά κυριαρχήση ή Άρχή τής Έθνολοσιαλιστικής Έξουσίας.

Είμαστε έξτρεμιστές γιατί μάθαμε νά αγαποῦμε και νά μισοῦμε χωρίς μέτρο, άβυσσαλέα και αιώνια. Είμαστε έξτρεμιστές γιατί πιστεύουμε στήν Άρετή και όχι στήν Ήθική, στον πόλεμο και όχι στήν ειρήνη. Είμαστε έξτρεμιστές γιατί ή ιστορία γράφεται από παράτολμους δημιουργούς με μεταφυσικές παρορμήσεις και όχι από φιλήσυχα ανθρωπάκια ύπληρέτες τής Έβραϊκής σαπίλας.

ΧΡΟΥΣΗ ΑΥΔΗ

ΑΟΡΑΤΕΣ
ΑΛΛΑ ΑΙΣΘΗΤΕΣ
ΟΙ ΨΥΧΕΣ
ΤΩΝ ΣΚΟΤΩΜΕΝΩΝ
ΓΙΑ ΜΙΑ
ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΖΩΗ

ΑΘΗΝΑΙ : Πραξιτέλους 20 α' οροφος
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ : Ελ. Βενιζέλου 32 ε' οροφος - γραφειον 54

COLIN JORDAN

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ: τότε και τώρα

Ένας φιλοσοφικός απολογισμός — 1980

Σ' αυτή την κλασική σύντομη έκθεσι του 'Εθνικοσοσιαλισμού, ο 'Αγγλος Colin Jordan, παρουσιάζει μέσα σέ λίγες καλοδιαλεγμένες παραγράφους, αυτό πού έχει τήν δυνατότητα νά σώση τήν ανθρωπότητα από τό ολοκληρωτικό χάος, τήν πλήρη εκφυλισμό και τήν καταστροφή του είδους.

Σ' αυτό τό κείμενο συναντώνται σέ μία κατά μέτωπον σύγκρουσι οι δυνάμεις τής ζωής και του φωτός, μέ τίς δυνάμεις του θανάτου και του σκότους.

'Ο γνωστός 'Αγγλος καθηγητής από τούς ιδρυτές τής Παγκοσμίου 'Ενώσεως 'Εθνικοσοσιαλιστών, μέσα σέ λίγες σελίδες αποκαλύπτει τό μοναδικό κλειδί γιά έναν υγιέστερο και λογικότερο κόσμο. 'Έναν νέο κόσμο, όπου οι φυλές θά ζήσουν σέ φυσική αρμονία, όπου ή ευγενής και υγιής αμιλλα θά έχη ως αποτέλεσμα ένα νέο είδος ανθρώπου μέ νέα ανθρωπότητα.

'Ο 'Εθνικοσοσιαλισμός δέν είναι Γερμανικός — ούτε δημιουργήθηκε γιά ένα όρισμένο έθνος — 'Εθνικοσοσιαλισμός σημαίνει μία νέα ανθρωπότητα.

'Αρκετές δεκαετίες μετά τήν φυσική ήττα τής 'Εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας, σάν αποτέλεσμα του ήρωϊκού αγώνος τής εναντίον μιαζ κατακλυσμηκής πληθώρας εμπύχου και απύχου ύλικου, πού αντιπαρέταξαν και καθοδήγησαν οι συμμαχίες των μπολσεβίκων και των δημοκρατών, ή εμφάνισις αυτού του απολογισμού ανακλά τήν αναβίωσι του 'Εθνικοσοσιαλισμού πού αποτελεί πλέον χαρακτηριστικό του παρόντος.

Τό γεγονός ότι ο σπόρος επέζησε και εκδηλώνεται στίς ημέρες μας, μετά από τήν υπαγωγή του γιά αρκετές δεκαετίες, στήν μεγαλύτερη έκστρατεία δυσφημισμου, πού γνώρισε ο κόσμος, αποτελεί απόδειξι τής συνεχούς δυναμικότητος, τής σαγήνης και τής αξίας του γιά τό μέλλον. 'Επέζησε μέσα στίς φλόγες του πολέμου και τήν καταιγίδα τής κατασυκοφαντήσεως κι αυτό διότι όταν ο πόλεμος απέτέλεσε τό καταστροφικό του έργο και ή συκοφαντία εξήντησε όλα τά διαθέσιμα μέσα τής, ο 'Εθνικοσοσιαλισμός παρέμεινε σέ τελική ανάλυσι, συνόνυμος μέ τήν ανώτερη επιθυμία τής επιβιώσεως του ανθρώπου, μέ τό έντιστικτό τής υγείας και τής δυνάμεως, μέ τήν επιθυμία του νά κυριαρχήση στόν κόσμο του. 'Ετσι λοιπόν οι 'Εθνικοσοσιαλιστικές αρχές θά διαιωνίζονται άθικτες όσο θά υπάρχουν ανώτερες θελήσεις και ανθρώπινα ένστικτα.

Πέραν και άπισθεν όλων των λεπτομερειών των πολιτικών εφαρμογών και των ιδιαίτερων λεπτομερών χρονικών και τοπικών στοιχείων, ο 'Εθνικοσοσιαλισμός, όταν γίνη σωστά αντίληπτός, δέν είναι παρά ένας προσανατολισμός του πνεύματος, ο κυρίαρχος παλμός πού επιτάσσει νά ζήση στήν πληρότητα κανείς τήν ζωή του, μέσω τής αναπτύξεως των δυνατοτήτων του και τής ικανοποιήσεως των αναγκών του κάτω από συνθήκες φυσικής αμιλλας και επιλογής, πού συμφιλιώνονται στήν συνεργασία, μέσα στήν οργανωμένη κοινότητα του λαού.

'Ετσι λοιπόν οι ρίζες του φθάνουν στήν 'Ελλάδα του Πλάτωνος και στήν ιδέα του γιά μία φυσική ζωή, πού αποτελεί τήν ολοκληρωτική πραγματοποιήσι τής φύσεως του ανθρώπου μέσω τής δημιουργικής δυνάμεως τής κυβερνήσεως τής φυσικής κοινότητος.

'Απχει τήν Ρωμαϊκή αντίληψι του δικαιώματος του πολίτου μέσω των καθηκόντων του: τήν αντίληψι ότι ή αγαθή και ή ευγενής ζωή συνίσταται στήν συνεπή ύπηρεσία τής κοινότητος.

Αναβιώνει τό αίσθημα του αίματος και τήν έννοια τής κοινότητας των Βορείων φυλών τής άρχαίας Εύρώπης: τό αίσθημα, πώς ο άνθρωπος είναι άναγκαία μέλος του λαού και ότι όλα τά μέλη του λαού συνδέονται στενά μεταξύ τους μέσω άμοιβαίων καθηκόντων και υποχρεώσεων.

Μ' αυτό τό σκέλος ο 'Εθνικοσοσιαλισμός, φθάνει στό παρελθόν, έντροφώντας στίς άρχαίες ύγιεις και οργανικές αξίες τής ζωής για νά βρεθῆ ἔτσι σέ επαναστατική αντίθεση με τό σύνολο τής δομής σκέψεως του φιλελευθερισμού και τής δημοκρατίας και των άλληλοεξαρτωμένων δεσμών τους: με τόν υπερβάλλοντα άτομισμό τους: με τήν άποψί τους για τόν άνθρωπο, σάν μοναχική οντότητα χωρίς λαό, σάν μονάδα ανταλλαγής μέσα σ' ένα παγκόσμιο πληθυσμό: με τήν πνευματική δικαίωσι ενός παραχαραγμένου Χριστιανισμού, που εὐαγγελίζεται έναν άρρωστημένο «άνθρωπισμό», ο οποίος άνέχεται πάντα μία μεγαλύτερη καταστροφή χάριν άποφυγῆς μικροτέρων: με τήν έγκληματικά παραπλανητική άποδοχή του γεγονότος ότι οι τεχνητά μεθοδευμένες θελήσεις των πολυαριθμων μαζών άποτελούν τά μόνα κριτήρια μεγίστης σπουδαιότητας.

'Η Ιστορία είναι τό δράμα τής κοινωνικής παρακμής και τής αναγεννήσεως. 'Ο 'Εθνικοσοσιαλισμός αντιπροσωπεύει τήν τάσι του ΧΧ αιώνας για άναγέννησι και αυτό διότι ο έπικίνδυνος πλέον εκφυλισμός τής εποχής μας κάτω από τήν διάλυσι, τήν εξαπάτησι και τόν εδνονυχισμό τής σκέψεως και τής πράξεως, που προέκυψε με τήν άνατροπή τής παλαιάς άρχῆς τής σταθερότητας από τίς αναπτυσσόμενες δυνάμεις του καπιταλισμού και τής βιομηχανικής επαναστάσεως, αναπτύχθηκε κάτω από τό σύνθημα *laissez-faire* του φιλελευθερισμού του ΧVΙΙ και ΧΙΧ αιώνας, για νά φθάση στό άπόγειό του με τήν δημοκρατία του ΧΙΧ και του ΧΧ αιώνας και νά άπειλῆ έναν παγκόσμιο θρίαμβο του κομμουνισμού τής μετριότητας προς τό τέλος του αιώνας μας εκτός εάν άνακοπή ύπό του 'Εθνικοσοσιαλισμού, με τήν προϋπόθεσι τής άποδοχῆς του από ένα Ικανό τμήμα του πλανήτου.

'Ο 'Εθνικοσοσιαλισμός κατά συνέπεια άποτελεί κάτι πολύ περισσότερο από ένα άπλό μεταβατικό στάδιο. Είναι μία ιστορική τάσις για άναβίωσι: τό κίνημα τής εποχής μας για τήν άναγέννησι, ένα κίνημα επαναστατικό στην σφαίρα τής δράσεως και του πνεύματος, που δέν επιδιώκει έναν συμβιβασμό με τήν καθεστηκυία τάξι, τίς καταστροφικές εφαρμογές της και τίς πλαστές αξίες της, αλλά τήν πλήρη άνατροπή της.

'Ετσι λοιπόν καλύπτει ολόκληρο τόν κόσμο και ολόκληρο τό φάσμα τής ζωής. Καλύπτει ολόκληρο τόν κόσμο, γιατί στίς βασικές του άρχές είναι διεθνώς δυναμικός και ζωντανός, διακρίνεται δέ μόνον από τό γεγονός ότι άποτελεί δημιούργημα των 'Αρίων από άποψι προελεύσεως και παραδόσεως. 'Η συντήρησις και έξάρτησις τής ποιότητός του άποτελεῖ κατ' έξαίρεσι χαρακτηριστικό των 'Αριανών λαών.

Καλύπτει τό φάσμα της ζωής γιατί δέν είναι μία προοπτική τής ζωής, αλλά ολόκληρη η σφαίρα τής ζωής ύπό τό πρίσμα μιᾶς προοπτικῆς. 'Αποτελεῖ μία καθορισμένη συμπεριφορά του πνεύματος, που πρακτικά εκφράζεται έναντι όλων των πραγμάτων. 'Ο 'Εθνικοσοσιαλισμός άντιτίθεται άκούραστα σέ κάθε εκδήλωσι τής άσθενικῆς ζωής, τής άσχήμιας και του εκφυλισμού στό πολιτιστικό και πνευματικό πεδίο, χωρίς νά κάνη διάκρισι στό αντίστοιχο πολιτικό και οικονομικό. Στην πραγματικότητα καθιερώνει ένα τρόπο ζωής. 'Ενας άνθρωπος δέν χρησιμοποιεῖ τόν 'Εθνικοσοσιαλισμό για νά υποδηλώση μία άπλή διανοητική τοποθέτησι. Γεννᾶται με μία προδιάθεσι προς τόν 'Εθνικοσοσιαλισμό, τό πνεύμα του άπαιτεῖ αίσθητικά τήν διεϊσδυσι και τήν ολόκληρωσι ενός υγιους τρόπου ζωής και δέν σκέπτεται και αισθάνεται μόνον αλλά ενεργεῖ και σάν 'Εθνικοσοσιαλιστής, εάν και έφ' ὅσον είναι πραγματικά και ολόκληρωτικά, κάτι τέτοιο.

Καθός είναι ολοκληρωτικά στην σφαίρα τής σκέψεως, ο 'Εθνικοσοσιαλισμός, άποτελεῖ μία φιλοσοφία και μία πίστι. 'Αξιολογεῖ τό καλό και τό κακό, τό ὀρθό και τό λανθασμένο σύμφωνα με εκείνο που άφελει ἢ βλάπτει τόν λαό και θεωρεῖ τόν άνθρωπο σάν αναπόσπαστο τμήμα του λαού. Στην θέσι τής συναισθηματικῆς αδυναμίας τής δημοκρατικῆς σκέψεως δέχεται πώς ο σκοπός δικαιώνει τά μέσα, έφ' ὅσον τά μέσα δέν άντιτίθενται στόν σκοπό. Τοποθετεῖ μία σημασία και ένα σκοπό κοσμικῆς διαστάσεως στην ζωῆ ύπό τήν έννοια τής προσωπικῆς ολοκληρώσεως, μέσα στα πλαίσια τής συνεργείας και τής ανάπτυξεως του λαού, μεταξύ τής αναλύσεως του από τήν μήτρα του αίματος του λαού και

τήν μεταμόρφωσι τοῦ τάφου, πού μεσολαβεῖ στήν φυσική ἐπάνοδο στό σύμπαν.

Τό βασικό κριτήριον καί ἡ πρωταρχική ἀξία τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ, ἀπό τήν ὁποία πηγάζουν ὅλες οἱ ὑπόλοιπες, εἶναι, ὅπως διασαφηνίζει ὁ Adolf Hitler στό MEIN KAMPF, ἡ ἔννοια τοῦ λαοῦ, θεωρουμένη σάν τό ἀναγκαῖο περιβάλλον τοῦ ἀνθρώπου καί ἐπιπροσθέτως σάν ἐπέκτασις τῆς προσωπικότητάς του.

Ἡ πρωταρχική ἔννοια τοῦ λαοῦ εἶναι, ἡ τῆς φυλετικῆς κοινότητος. Ἀποτελεῖ μιά διαπλάτυνσι τῆς οἰκογενείας σέ ἔθνικόν ἐπίπεδο. Ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι μιά μονάδα ἐντελῶς αὐτόνομος οὔτε καί αὐτοσκοπός, ὅμως διατυμπανίζεται στούς μύθους τῶν φιλελευθέρων καί δημοκρατικῶν διακυρήξεων. Ἀνήκει στόν λαό του. Ἡ ζωή του σάν τμήμα εἶναι πλεγμένη μέ τήν ζωή τοῦ συνόλου, ὄχι μόνον στό παρόν ἀλλά στό παρελθόν καί τό μέλλον, διότι ἐάν οἱ ἄνθρωποι ἔρχονται καί παρέρχονται, ὁ λαός συνεχίζει νά ζῆ, ἀδιάκοπα, αἰώνια, προσφέροντας στά μέλη του τήν δυνατότητα νά ἐπιτελέσουν τό καθήκον τους. Ἐτσι ταυτίζοντας τόν ἑαυτό του μέ τόν λαό του, ὁ ἄνθρωπος ἐπιμηκύνει τήν ζωή του μέσω τῆς πολλαπλότητος τῶν προγόνων καί τῶν ἀπογόνων του, κερδίζοντας τήν αἰωνιότητα.

Ἡ ἔννοια λαός καλύπτει μικρές ἀλλά καί πολυάριθμες ἐπίσης ὁμάδες, πού ἐκτείνονται ἀπό τήν οἰκογένεια στήν πατρίδα, στήν ὁμάδα ἢ τήν τοπική κοινότητα, στό ἔθνος καί πέραν αὐτοῦ στή φυλή. Στήν σύγχρονη ἐποχή ἡ ἔννοια αὕτη ταυτίστηκε εὐρύτερα μέ τήν ἔννοια τοῦ ἔθνους τῶν συγχρόνων κρατῶν. Τό αἶσθημα τῆς συγγενείας καί τῆς κοινότητος, πού πολύ ὀρθά ἐπεκταθῆ ἀπό τίς ὁμάδες καί τά μικρά βασίλεια, στά σύγχρονα ἔθνη-κράτη, ἔχει ὀψωσθήποτε παραμεινῆ σ' αὐτό τό συγκεντρωτικό ἐπίπεδο. Οἱ χαμηλότερες καί μικρότερες, ἀλλά ἐξ ἴσου σημαντικές κοινότητες μέσα στά ἔθνη-κράτη ἀνετράπησαν καί ἀπεγυμνώθησαν ἀπό τήν ζωτικότητά τους, ἐνῶ ἡ ἐπέκτασις τῆς λαϊκῆς συνειδήσεως ἀπό τό ἐπίπεδο τοῦ ἔθνους-κράτους στό ἐπίπεδο ὀλοκληρίου τῆς φυλῆς ἀνεκόπη. Παρ' ὅλα ταῦτα τό λαϊκό αἶσθημα γιά νά ἱκανοποιηθῆ πλήρως, ὀφείλει νά ρεῦσῃ ἀπό τίς πηγές του μέσω τῶν τοπικῶν καί ἐπαρχιακῶν κοινοτήτων, στά ὄρια τῆς φυλῆς κι αὐτό γιατί ἡ πλήρης ἀσφάλεια καί ἱκανοποίησις τῶν τμημάτων ὀλοκληρώνεται μόνον μέσα στό σύνολο.

Σήμερα ἀλλά καί στό μέλλον ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμός ὀφείλει νά ἀγκαλιάσῃ αὕτη τήν θεμελιώδη διαπλάτυνσι τοῦ αἰσθήματος τῆς συγγενείας καί τῆς κοινότητος πέραν τῶν ὀρίων τοῦ συγχρόνου ἔθνους-κράτους καί τοῦ συμβατικοῦ ἔθνικισμοῦ, ὥστε τό ἔθνος-κράτος νά καταστή ἡ ἐνδιάμεσος μονάς στήν δομή τοῦ λαοῦ καί ὁ ἔθνικισμός καί φυλετισμός του νά ὑπαχθοῦν ἀπαραίτητως στό σύνολο τῆς φυλῆς.

Ταυτοχρόνως θά πρέπει νά ἀναζωογονηθοῦν οἱ τοπικές κοινότητες, νά ἀναγνωρισθοῦν οἱ ἐπαρχιακές ἔθνικες ἐνότητες, νά γίνουν σεβαστά στά τοπικιστικά αἰσθήματα καί οἱ ὁμάδες πού ὑπάγονται σέ μιά ἀνεπιθύμητο, ξένη ἐξουσία νά ἀποκτήσουν τήν ἔθνική τους ἀνεξαρτησία διά τοῦ διαχωρισμοῦ.

Ἡ πίστις τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ στόν λαό, σάν βασική ἀξία καί ἡ ὀλοκληρωτική του ἄποψις ἐπί τοῦ θέματος, ἔχουν σάν ἀποτέλεσμα — μιῶντας σχηματικά — τό νά σκέπτεται κανεῖς βάσει τοῦ αἵματος κάθε πρόβλημα.

Αὐτό αὐτόματα καί ἀναπόφευκτα καθορίζει τόν ὀρισμό τοῦ πολίτου βάσει τῆς φυλῆς: μόνον τά μέλη τοῦ λαοῦ εἶναι μέλη τοῦ ἔθνους καί μόνον τά μέλη τοῦ ἔθνους εἶναι μέλη τοῦ κράτους, γιά νά παραφράσουμε τό τέταρτο ἀπό τά εἰκοσιπέντε σημεῖα τοῦ NSDAP.

Γεννᾶ ἐπίσης τήν πεποίθησι ὅτι εἶναι ἀναγκαῖο ὄχι ἀπλῶς νά διαφυλαχθῆ ὁ φυλετικὸς χαρακτήρ τοῦ λαοῦ, ἀλλά μέσω ἐθνογικῶν μέτρων, νά βελτιωθῆ ἡ ποιότης τοῦ λαοῦ. Ἀποτελεῖ ἐπαναστατική πεποίθησι τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ τό γεγονός ὅτι ἡ πραγματική πρόοδος ἔγκειται στήν βελτίωσι τοῦ εἶδους.

Ἀπό τήν στιγμὴ κατὰ τήν ὁποία, ὅλοι οἱ πολῖτες ἀνήκουν στήν ἴδια φυλή, ἕνας μεταφυσικός δεσμός συγγενείας τοῦς συνδέει, σάν ἀδελφούς τοῦ αἵματος, πέραν ὅλων τῶν τοπικῶν, ταξικῶν καί προσωπικῶν διαφορῶν. Ἡ ἔθνικὴ ἐνότης, δηλαδή ἡ ἀλληλοεξάρτησις καί ἡ συλλογικὴ ζωὴ ἀντὶ τῆς πάλης τῶν τάξεων τῆς ἀριστερᾶς καί τῆς δεξιᾶς, ἀποτελοῦν βασικὲς δευτερεύουσες ἀρχές τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ. Ὅλες οἱ ἀσχολίες καί οἱ ἐπιδιώξεις, ὅλων τῶν εἰδῶν οἱ ἄνθρωποι καί οἱ προσωπικὲς δραστηριότητες, ὀφείλουν νά συνυφανθοῦν μέ τήν συλλογικὴ ζωὴ τῆς κοινότητος.

Τό κοινωνικὸ αἶσθημα τοῦ ἐνιαίου πρέπει νά βρῆ τήν πρακτικὴν του ἔκφρασι καί νά δράσῃ μέσω ἐνός εἰλικρινοῦς καί ἐγκαρδίου ἐνδιαφέροντος γιά τήν κοινωνικὴν καί

οικονομική δικαιοσύνη. Ἡ συνείδησις τῆς συγγενείας καὶ τῆς φροντίδος μὲ στόχο τὸ συλλογικὸ ἀγαθὸ τοῦ λαοῦ, ἀπαιτεῖ γιὰ τὸν κάθε πολίτη ἴσες εὐκαιρίες γιὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν ἄσκησιν τῶν χαρισμάτων του καὶ τὴν ἀνοδὸν τοῦ ἀνάλογα μὲ τὴν προσφορά του· καὶ ἐπιπροσθέτως ὅτι κάθε πολίτης θὰ πρέπει νὰ παίρνῃ μιὰ δίκαιη ἀνταμοιβή γιὰ τίς ὑπηρεσίας του πρὸς τὴν κοινότητα. Ἀκόμη καὶ ὁ ἀπλούστερος ἐργάτης πρέπει νὰ αἰσθάνεται ἐξασφαλισμένος γιὰ τὰ χρεῶδῃ τῆς ζωῆς.

Ἔτσι φθάνομε στό σοσιαλιστικὸ στοιχεῖο τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ. Αὐτὸ δὲν εἰσάγεται μὲ τὴν ἔννοια τοῦ Μαρξιστικοῦ σοσιαλισμοῦ δηλαδὴ τῆς κρατικῆς ἰδιοκτησίας τῶν μέσων παραγωγῆς καὶ διανομῆς τῶν ἀγαθῶν, πού ἀποτελεῖ τὸ οἰκονομικὸ ἀντίγραφο τῆς ὑπερκυβερνήσεως τῆς κοινῶνίας τῶν μηρμηγκιῶν, οὔτε ὑπὸ τὴν ἔννοια τοῦ καθ' ἕξιν ἀτομισμοῦ τοῦ καπιταλισμοῦ, πού ἀποτελεῖ τὸ οἰκονομικὸ ἀντίγραφο μιᾶς πρακτικᾶ ἀνισχύρου κυβερνήσεως ἢ γενικότερα τῆς ἀναρχίας τῆς ζούγκλας. Ἄντ' αὐτῶν παρουσιάζει ἕναν λαϊκὸ σοσιαλισμὸ ἧτοι μὴν μεταχείρισιν τῶν ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων μὲσω τῆς ἁρμονικῆς κατανομῆς τῶν προϊόντων τους, κάτω ἀπὸ συνθήκες δίκαιας κατανομῆς. Ἡ οἰκονομικὴ ἀδικία καὶ ἡ κοινωνικὴ ἀσχήμια τοῦ καπιταλισμοῦ ἔφεραν στό προσκῆνιο τὸν Μαρξισμό καὶ τὴν καταστροφικὴ μορφή τοῦ δημοσίου ἐλέγχου τῆς οἰκονομίας. Ἡ λύσις καὶ τῶν δύο αὐτῶν προβλημάτων ἐγκεῖται στὸν Ἐθνικοσοσιαλισμὸ.

Τὸ λαϊκὸ ἰδανικὸ, περιλαμβάνει τὴν ἄμυνα τῆς φυλῆς, τὴν ἐνότητα τοῦ ἔθνους καὶ τὴν εὐμάρεια τῶν ἀπλῶν ἀνθρώπων. Αὐτὸ καταξιώνει τὴν Ἐθνικοσοσιαλιστικὴ ἀρχὴ τῆς ἀρχηγίας καὶ τῆς δημιουργίας μιᾶς ἔλιτε μὲ σκοπὸ τὴν ἐξυπηρέτησιν αὐτῶν τῶν στόχων. Τὸ ἀξίωμα τῆς φυσικῆς τάξεως εἶναι μιὰ ἀρχὴ πού δὲν ἀποδέχεται μόνον ὅτι οἱ ἄνθρωποι γεννῶνται ἀπὸ τὸν λαὸ γιὰ μιὰ ζωὴ μέσα στὰ πλαίσια του ἀλλὰ ὅτι ἐπίσης κατέχουν λόγῳ κληρονομικότητος διαφορητικὰς ἰκανότητες ὡς πρὸς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς κοινότητος.

Κατὰ συνέπεια, γιὰ τὸ καλὸ ὄλων, οἱ ἀνώτεροι ὀφείλουν νὰ ὀδηγοῦν τοὺς κατώτερους. Οἱ φυσικοὶ ἀρχηγοὶ πρέπει νὰ ἐπιλέγωνται, νὰ καθιερῶννται σάν μιὰ ἱεραρχία ἔλιτε κάτω ἀπὸ ἕναν ἀνάτατο ἀρχηγὸ καὶ νὰ ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ ἐπιτελέσουν τὸ λειτουργικὸ τους ἔργο.

Κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν φιλελευθερισμὸ ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμὸς δὲν θεωρεῖ τὴν κατευθυντήριον δύναμιν τοῦ κράτους σάν ἀναγκαστικὴ καὶ ἀπαραίτητο καταπίεσιν, ἀλλὰ ἀντίθετα σάν μιὰ μεγάλη, ἐπωφελεὴ δύναμιν, πού κατευθύνει καὶ καθορίζει, ἐνθαρρύνει καὶ προστατεύει. Δέχεται τὴν φράσιν: «Ὅλα γιὰ τὸν λαὸ καὶ ὁ λαὸς γιὰ ὅλα». Καθαγιάζει οἰοδῆποτε μέσο εἶναι ἀναγκαῖο, σὲ ὁποιοδῆποτε πεδίο γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἁρμονικὴν συμβίωσιν τῶν πάντων στὴν κοινότητα.

Καθορίζει τέλος, ὡς καθῆκον μιᾶς Ἐθνικοσοσιαλιστικῆς κυβερνήσεως τὴν ἀντιπροσώπευσιν τῆς λαϊκῆς θελήσεως, ὅχι βεβαίως ὑπὸ τὴν μορφή τῆς ἐπιτακτικῆς ἰδιοτροπίας κάποιου δημοκρατικοῦ ὄχλου, ἀλλὰ σάν κάποιο ἀνώτερον ἐνδιαφέρον τῆς κοινότητος, πού θεωρεῖται μέσα σὲ μιὰ ἱστορικὴ προοπτικὴ ὡς ἡ συνέχεια ἐνός σκοποῦ, πού δὲν ἀγκαλιάζει μόνον τὸ γενικὸ καλὸ γιὰ τὸ παρόν, ἀλλὰ τὴν κληρονομίαν τοῦ παρελθόντος καὶ τίς ἀνάγκας τοῦ μέλλοντος.

«Ὅρθιοι στὴν ἄκρῃ τοῦ κόσμου ἐξακοντίζουμε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά τὴν πρόκλησίν μας στ' Ἀστέρια».

F.T. MARINETTI

LEON DEGRELLE

Μέσα στην ταραγμένη περίοδο του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, είναι τρομερά δύσκολο, πολλές φορές να ανακαλύψω κανείς κάτω από τις φλόγες της πυρπολημένης Ευρώπης τούς ήρωές της. Και όμως μέσα στις στάχτες καίνε ακόμη, ψυχές αδάμαστες, ακούραστες, άφθαρτες! 'Ο DEGRELLE ανήκει σ' αυτές.

Γεννήθηκε τό 1906 σέ κάποιο μικρό χωριό τών 'Αρδενών, τήν Bouillon. Κατά τήν περίοδο τού άναβρασμού τού μεσοπολέμου και συγκεκριμένα στά 1932 δημοσιεύει τό μηνιαίο εθνικιστικό περιοδικό REX. Συνεχίζει μέ ένα ήμερησιο όργανο, «LE PAYS REEL» και εκδίδει στην 'Ολλανδική γλώσσα τήν ήμερησία έφημερίδα «DE NIEUWE STAAT».

Τό 1935 ίδρύει ένα πολιτικό όργανισμό, τό FRONT POPULAIRE DE REX, μέ σαφή εθνικοσοσιαλιστικό χαρακτήρα, παρά δέ τήν αντίδρασι τών δημαγωγών τής άριστερας, άποτελώντας άληθινή πρόκλησι και προκαλώντας γενική έκπληξι θάνατι τό ποσοστό τού 12% στις εκλογές τού 1936 γιά νά διογκωθί στό ποσοστό τού 40% στις εκλογές τού 1937.

Στίς 8 Αύγούστου 1941 καλεί τούς συμπατριώτες του νά πολεμήσουν εναντίον τού Μπολσεβικισμού. Σχηματίζεται έτσι ή λεγεών WALLONIE (Βαλλωνία-γαλλόφωνοι Βέλγοι). Παρά τό γεγονός ότι τού προσεφέρθη βαθμός άνωτέρου άξιωματικού, οί DEGRELLE κατεγάη σαν άπλός έθελοντής, ενώ στους κατάπληκτους συντρόφους του ειπε: «Δέχομαι τήν δοκιμασία γιά τήν ήμέρα εκείνη, πού παίρνοντας τόν σταυρό τών ίπποτών από τόν HITLER θά ρωτήσω: Προτίθεσαι νά δημιουργήσης μιá ενωμένη Ευρώπη ή όνειρεύεσαι άπλως μιá ακόμη μεγάλη Γερμανία;» Τρία χρόνια άργότερα, ό άνθρωπος, πού ό DEGRELLE επεδίωξε νά δη έπί 'ισοις όροις, θά άπαντούσε: «Σέ μιá γεννεά όλοι οί Ευρωπαίοι θά είναι αδελφια».

'Αλλά τόν χιονισμένο Φεβρουάριο τού 1944 όλα αυτά ήταν ακόμη μακριά... ό σταυρός τών ίπποτών, τό μέλλον τής Ευρώπης... αντίθετα οί Ρώσοι πού είχαν περικυκλώσει τήν WALLONIE, τήν VIKING και μερικές άλλες μονάδες στόν θύλακα τού Cherkassy ήταν πολύ κοντά... Μία ή λύσις: ή διάσπασις τού κλοιού. 'Η διάσπασις μέσα στόν πάγο κουβαλώντας τούς νεκρούς και τούς τραυματίες του. 'Ο ρόλος τής WALLONIE ήταν νά άποκρούση όλες τές πλευρικές επιθέσεις, ενώ τό κυρίως σώμα θά ύποχωρούσε στόν διάδρομο τού θύλακα. 'Από τήν άλλη πλευρά ό συνταγματάρχης DORR διοικητής τού συντάγματος (Γερμανία) GERMANIA θά άποτελούσε τή όπισθοφυλακή. 'Ο λοχαγός πλέον DEGRELLE διοικητής τής WALLONIE μετά τόν θάνατο τού 29ετούς συνταγματάρχου LUCIEN LIPPERT θυμάται πολλά χρόνια άργότερα: «Καθώς έμπαινα στό άρμα άκουσα γέλια... 'Ο DORR άστειευόταν μέ τούς άνδρες του. 'Ηταν ένα ύπέροχο θέαμα καθώς χαμογελοΰσαν στό μισοσκόταδο... Φορώντας τήν άσημοστολισμένη μαύρη στολή στεκόντουσαν περήφανοι τούς πύργους τών άρμάτων τους. Γνώριζαν πός επρόκειτο νά πεθάνουν. Κανείς τους δέν θά γύριζε πίσω. Θά πέθαιναν μέχρι τόν τελευταίο καθώς εμείς θά προχωρούσαμε δυτικά, σέ μιá αντίθετη άκριβώς άντεπίθεσι γιά νά ξεγελάσουν τούς Ρώσους...»

"Υστερα από σφοδρές επιθέσεις και μάχες σώμα μέ σώμα, οί επιζώντες πέρασαν τόν ποταμό πού τούς χώριζε από τές γερμανικές γραμμές, δεχόμενοι μέ χαρά τά συγχαρητήρια τών συντρόφων τους. 'Αλλά όλοι σοβάρεψαν ξαφνικά καθώς και οί τελευταίοι Βέλγοι πέρασαν τόν ποταμό κουβαλώντας και τούς νεκρούς τους... 'Από τές 2.000 άνδρες τής WALLONIE είχαν άπομείνει 632.

Στίς 20 Φεβρουαρίου ό HITLER άπονέμει τόν σταυρό τών ίπποτών σόν DEGRELLE και στις 2 'Απριλίου ή WALLONIE παρελαύνει στις Βρυξέλλες μέσα σέ παραλήρημα ένθουσιασμού... Πέντε μήνες άργότερα οί 'ιδιες μάζες θά επεφύλασσαν τήν ίδια ύποδοχή στην 6η Βρετανική Τεθωρακισμένη μεραρχία φρουράς.

"Ενα χρόνο άργότερα ό DEGRELLE και ή μεραρχία του, ή 28η Μεραρχία τών SS WALLONIE, βρισκόντουσαν στό μέτωπο τού Βιστούλα προσπαθώντας νά ανακόψουν τόν

Ρωσικό όδοστρωτήρα. Στις 16 Φεβρουαρίου επιτίθενται σάν τεθωρακισμένη σφήνα του III Τεθωρακισμένου Σώματος SS, στην στρατιά του Ζούκωφ, πού βαδίζει για τό Βερολίνο. 'Ο DEGRELLE θυμάται: «Καθώς οι λιγοστοί Τίγρεις και Πάνθηρες κυλούσαν στό χιόνι έβλεπα νά καθρεφτίζεται πάνω τους ή ELAN (δρμή) μιάς ολόκληρης γεννεάς, πού δέν ύπήρχε πλέον». Μέσα σέ δύο ήμέρες τά SS άνοίγουν μιά πληγή 40 χιλιομέτρων στό πλευρό του Ζούκωφ. Τά δύο τεθωρακισμένα σώματα πού προχωρούσαν πρós τό Βερολίνο άνακαλοϋνται έσπευσμένα. Τό Βερολίνο έχει κερδίσει άλλων τριών μηνών ζωή!

«'Αν είχα ένα γιό θά ήθελα νά είναι σάν και σένα...» είχε πη ό HITLER στό DEGRELLE. 'Η σχέσις τους ήταν πραγματικά πατέρα και γιου. «Πολύ συχνά έχω άκούσει τόν κόσμο νά ληή πώς είναι παρανοϊκός» θά του πη κάποτε ό DEGRELLE, για νά άκούση τόν HITLER νά του άπαντά χαμογελώντας: «'Εάν ήμουνα σάν όλους τούς άλλους, θά καθόμουν τάρα σέ κάποιο KAFE και θά έπινα ήσυχος τήν μύρα μου. Μαζί θά σχεδιάσουν τήν μετατροπή τών άχανών εκτάσεων τής Ρωσίας σέ εργασιηριακή κατοικία τών νέων τής Εύρώπης, σέ μιά προσπάθεια πειραματικής ενότητος...»

Οί θεοί του πολέμου όμως δέν τό θέλησαν... 'Ο άνθρωπος πού παρασημοφορήθηκε όσο κανείς άλλος Εύρωπαίος έθελοντής και τραυματίστηκε επτά φορές για τό δράμα του κατέληξε κυνηγημένος στην 'Ισπανία: «'Εξι φορές προσπάθησαν νά με άπαγάγουν... 'Ο θάνατος με χάιδεγε ανάλαφρα χωρίς νά με άγγίξει... 'Από τήν πατρίδα διατηρώ μόνον τίς άναμνήσεις του δολοφονημένου μου άδελφου και τών γονέων μου, πού πέθαναν στίς φυλακές από τήν θλίψη και τόν πόνο».

«'Εν όνόματι τής δημοκρατίας!; 'Αλλά είμαι περήφανος και εύτυχής για τήν ζωή μου και εάν Αύριο τό Πεπρωμένο έρχόταν νά με συναντήσει θά ξανάρχιζα με όλες μου τίς δυνάμεις τούς ίδιους σκληρούς άγώνες πηγαίνοντας άκόμη μακρύτερα».

Μαζί με τούς νεκρούς συντρόφους ό LEON DEGRELLE θυμάται τίς μέρες τής φωτιάς.

«'Η δημοκρατία, τό σύστημα αυτό πού πολεμήσαμε τόσο σκληρός μπροστά στον λαό, όσο και στό μέτωπό, με μιά μανία πού δέν γνώρισε ούτε παραχωρήσεις, ούτε άναχωχές, ούτε παύσεις».

«'Η φύσις της όμως παρέμεινε στό έτερόκλητο συνοθύλευμα τών ύπανθρώπων».

«'Η καταναλωτική κοινωνία καταβροχθίζει τήν ανθρωπότητα μέσα σέ μιά άπέραντη μάζα, όπου ή άπλούστερη ιδέα πειθαρχίας προξενεί φρίκη. Οί στραγγαλιστικές νίκησαν τό 1945, για νά προκόψη μιά Εύρώπη διαλυμένη πνευματικώς και ήθικώς από τήν μανία ενός ύλισμου περισσότερο άπαιτητικού παρά ποτέ».

«'Η πρωταρχική δύναμις οικοδομήσεως και προστασίας τής Εύρώπης, πού έτεινε στην εξασφάλισι της ήταν οί έθελοντές τής SS πολιτικό σώμα, συνένωσις άγωνιστών μαχητών, έλίτε εξάισια, έλίτε του πνεύματος, του αίματος, τής δυνάμεως. 'Η SS προσπάθησε νά άποκαταστήση τήν δύναμη, τήν κυριαρχία, τό πολιτικό πνεύμα τήν θέλησι τής 'Ενωμένης Εύρώπης».

«Στό 1.200.000 τής SS μόνον 400.000 ήσαν Γερμανοί. Οί ύπόλοιποι ήσαν Αύστριακοί, Γάλλοι, Βαλλώνοι, Φλαμανδοί, 'Ολλανοί, Δανοί, Νορβηγοί, Σουηδοί, 'Εκθονοί, Λεττονοί, Λιθουανοί, Ούκρανοί, Κροάτες, Ούγγροι, Κοζάκοι, 'Ισπανοί, 'Ιταλοί, 'Ελληνες, Ρώσοι άκόμη και 'Αγγλοι. 'Η SS κατέχοντας μιά πίστι και μιά πολιτική ενότητα, έχοντας ολόκληρωτικά άποκόψει τά παρακλάδια ενός εύτελουδς τοπικισμού, ξεπέρασε τά τοπικά σύνορα τής Εύρώπης για νά άναπτύξει μιά νέα θεώρηση του κόσμου».

«'Ο πόλεμος αυτός θά μπορούσε νά έξευμενίση για ένα θετικό άποτέλεσμα: Νά στραγγαλίση άποφασιστικά τήν άνοησία και τόν εγωϊσμό! Νά ένωση σ' ένα όργανικό σύμπλεγμα όλους τούς έθνικιστές, πού χωρίζουν τεχνητά σύνορα, εκεί όπου χιλιάδες χρόνια, πολιτισμού, θρησκείας ήθών και ήθιμων μιάς συνδέουν κάτω από τό ίδια πνευματική και ήθική προοπτική».

«'Εμείς αυτό θελήσαμε. Προσπαθήσαμε, άγωνισθήκαμε, ύποφέραμε τόσο. Σ' ένα κόσμο πνιγμένον στην μικρότητα και τόν νανισμό. 'Εμείς έμψυχωμένοι από ένα πάθος, ύπήρξαμε δημιουργοί τών λαών γνώστες του ιστορικού μας Πεπρωμένου».

GISELHER WIRSING

Σ' αυτό τό σύντομο άρθρο, ὁ GISELHER WIRSING, παρουσιάζει τήν ἔννοια τῆς Εὐρώπης καί τοῦ Εὐρωπαίου, πού ἐμελλε νά ζῆ τήν πρώτη τῆς ἡττα μπροστά στήν Ἀμερικανική ἐπιθετικότητα, μέ τό τέλος τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου.

Ὁ WIRSING ἦταν ὁ ἐκδότης μιάς ἐκ τῶν μεγαλύτερων ἡμερησίων ἐφημερίδων τοῦ Μονάχου, τῆς «Münchner Neueste Nachrichten». Εἰδικεύετο σέ θέματα ἐξωτερικῆς πολιτικῆς καί σέ προβλήματα τῶν Ἀγγλοσαξωνικῶν χωρῶν. Τό σπουδαιότερο ἴσως βιβλίον εἶναι ἡ μελέτη του, «The Continent without Limit», (Ἡ Ἠπειρος χωρίς Ὁρία), ὅπου ἀναλύει τήν Ἀμερικανική ζωή, τίς Ἀμερικανικές ἐπιχειρήσεις, τό πολιτιστικό τῆς ἐπίπεδο καί τήν πολιτική τῆς. Τά στοιχεῖα εἶναι πραγματικά συνταρακτικά. Μέσα ἀπό τήν προσωπικότητα τοῦ Roosevelt ἀναδύεται ἀπογομνωμένη ἡ Ἀμερικανική ἐπιθετικότης ὄργανο μιάς διεστραμμένης καί ἰδιοτύπου πλουτοκρατίας καί οἱ προσβάσεις τῆς πού ποικίλλουν ἀπό τόν μολοσεβικισμό, τίς φιλελεύθερες δημοκρατίες ἕως τίς προσωποπαγεῖς δικτατορίες.

I. Ἡ Εὐρώπη δέν εἶναι γεωγραφική ἀλλά πνευματική ὄντοτης:

Γιά νά ἀρχίσουμε, ὅλες οἱ ἡπειροὶ ἀποτελοῦν γεωγραφικές ὄντοτητες. Ὅταν προφέρουμε τά ὀνόματα Βόρειος Ἀμερική, Νότιος Ἀμερική, Ἀφρική, Αὐστραλία καί Ἀσία, μία γεωγραφική μονάς μέ καθορισμένο πρίγραμμα σχηματίζεται μέσα στό μυαλό μας. Μόνον ἡ Εὐρώπη ἀποτελεῖ ἐξάιρεσι. Γνωρίζουμε φυσικά τήν ἀρχή τῆς στίς χερσονήσους καί στά νησιά τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Ὅσον ὁμως προχωροῦμε πρὸς ἀνατολάς ἡ ἡπειρος μας ἀποκτᾶ ἀκαθόριστα σύνορα. Μήπως, πολύ ὀρθά στήν Μικρά Ἀσία, λίκνο τοῦ πολιτισμοῦ τῶν Ἰώνων δέν βρίσκεται θαμμένη μία ἀπό τίς παραδόσεις τῆς Εὐρώπης; Μήπως στούς πύργους τοῦ Ρεβάλ, σύμβολα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ χαρακτήρος καί πολιτισμοῦ δέν κτυπᾷ ὁ παλμός τῆς ἡπείρου, παρ' ὅτι λίγο ἀνατολικότερα στούς βάλτους τῆς Ναρόβα ζοῦν ἄνθρωποι πού ἔχουν μείνει στήν ἐποχή τῶν λιμναίων οἰκισμῶν; Οἱ γεωγράφοι ὄλων τῶν χωρῶν ποτέ δέν θά μπορέσουν νά καθορίσουν τά ὄρια τῆς Εὐρώπης. Εἶναι κάτι πολύ περισσότερο ἀπό μία ἡπειρο. Ἡ Εὐρώπη εἶναι μία πνευματική ὄντοτης. Αὐτός, πού εἶναι Εὐρωπαῖος, πού ἀνήκει στήν ἐνιαία πολιτιστική μας κοινότητα, μπορεῖ πάντοτε νά ἀναγνωρισθῆ ἀπό τό γεγονός ὅτι παραμένει προσκολλημένος σ' αὐτήν, ἀντλεῖ ἀπό αὐτήν τήν δύναμί του καί εἶναι βαθιά ριζωμένος στό πνεῦμα τῆς. Ἐάν δέν συνέβαινε αὐτό θά ἦταν ἀδύνατο νά μιλήσουμε γιά μία γεωγραφική Εὐρώπη σάν ἡπειρο ἀφ' ἑαυτῆς. Ἐάν φαντασθοῦμε πὸς τά πνευματικά τῆς χαρακτηριστικά ἔχουν ἐκλείψει, τότε ἀπλῶς ἀποτελεῖ τό δυτικότερο τμήμα τῆς Ἀσίας, συγκρινόμενη μέ τήν Ἰνδική χερσόνησο ἢ τήν χερσόνησο τῆς Μαλαισίας. Ἀλλά ἡ Εὐρώπη εἶναι κάτι πολύ περισσότερο. Χωρίς ἀμφιβολία εἶναι ἡπειρος. Παρ' ὅτι γεωγραφικά ἀποτελεῖ σχεδόν προῖόν φαντασίας, πολιτικά καί πνευματικά εἶναι μία δύναμις, κάτι τό ὑπαρκτό. Ἀκόμη καί σήμερα εἶναι ἡ καρδιά τοῦ κόσμου γιά τόσο ὅσο δέν θά ἐγκαταλείψῃ τόν ἑαυτό τῆς.

Αὕτη ἡ σύντηξις, ἡ γεωγραφική ἀπροσδιοριστία, πού διακρίνει τήν Εὐρώπη τόσο χαρακτηριστικά ἀπό τίς ὑπολοίπους ἡπείρους, ἀποτελεῖ ἐπίσης καί τόν λόγο γιά τόν ὁποῖο ἡ συνείδησις τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἐνότητος, μετά τήν πτώσι τῆς Ἁγίας Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας ἐμφανίσθηκε μόνον γιά σύντομα χρονικά διαστήματα καί ὁ λόγος γιά τόν ὁποῖον ὕστερα ἀπό μία σύντομη θεώρησι τῆς ἱστορίας, φθάνοντας στίς σύγχρονες παγκόσμιες συγκρούσεις, ἀντικρύζουμε μιά πληθώρα ἐντυπώσεων καί ἰδεῶν, πού σκιάζουν τό κοινό πεπρωμένο. Ἡ ἐρώτησις λοιπόν ἀναφαίνεται γιά μᾶς τοῦς Εὐρωπαίους ὡς πρὸς τό ἐάν

επιθυμούμε και μπορούμε να συνεχίσουμε να υπάρχουμε σ' αυτό τό γόνιμο έδαφος, πού γέννησε τόν σύγχρονο κόσμο. Και γιά νά θέσουμε τό πρόβλημα άλλωδς: Θα μπορούση άραγε αυτή ή καταγίδα πού σαρώνει τόν κόσμο, έχοντας σάν έπικεντρο τήν μικρή μας ήπειρο, νά μάς καταστρέψη, έγκαταλείποντάς μας σάν άνίσχυρα παίγνια τών εξωευρωπαϊκόν δυνάμεων; Αιτές οι δυνάμεις ήδη προσπαθούν νά γκρεμίσουν τήν συμπαγή θύρα τής ήπειρου μας κτυπώντας τήν Γερμανία και τίς υπόλοιπες χώρες.

II. Έλλάς: Παράδειγμα πρós μίμηση και άποφυγή:

Οι κίνδυνοι στους όποιους είναι εκτεθειμένη ή Εύρώπη, φαίνονται πολύ καθαρά στό παράδειγμα τής αιωνίας άρχαίας Έλλάδος πρós 2.000 έτών. Η Εύρώπη κατάγεται άπ' εϋθείας από τήν Έλλάδα τής κλασσικής άρχαιότητας. Η Έλλάς παρήγαγε τους πρώτους μύθους, πού έγιναν κτήμα και συνείδησις όλων τών Εύρωπαίων. Ακόμη και τό όνομα τής ήπειρου μας είναι παράγωγο τής Έλληνικής διανοίας, με τόν συμβολισμό τής όμορφης νεαρής γυναίκας πού μεταφέρεται στην ίσχυρη πλάτη του θεου, μεταμορφωμένου σε έναν ώραίο ταύρο, τό σύμβολο τής δυνάμεως. Η ιστορία τής Έλλάδος, άρχή τής ιστορίας τής Εύρώπης, δέν είναι μόνον γεμάτη με τήν αξιοσέβαστη ώραιότητα της, τίς ρίζες τής τέχνης μας, τής φιλοσοφίας μας αλλά πλήρης ενός αιωνίου έμφυλίου πολέμου, άγώνος κυριαρχίας τών Αθηναίων, Σπαρτιατών, Θηβαίων και Μακεδόνων. Κατά καιρούς υπήρξαν κυρίαρχοι στην Έλλάδα. Αλλά ή δύναμις του λαου, ή δύναμις τών Πόλεων εξαντλήθηκε και αναλώθηκε μέσα σ' αυτούς τους άγώνες. Οι Πέρσες, προχώρησαν εν τώ μεταξύ και εϋτυχώς άπωθήθηκαν με μιά τρομακτική προσπάθεια, ειδ' άλλως ή Εύρώπη θα είχε καταδικασθεί στό επίπεδο μιάς έκφυλισμένης Ασίας 2.000 χρόνια πριν, έχοντας χάσει κάθε ιστορική σπουδαιότητα. Αλλά όταν διαβάζουμε τους περίφημους λόγους του Αθηναίου Δημοσθένους εναντίον του βασιλέως Φιλίππου τής Μακεδονίας, λόγους πού προκάλεσαν τόν τρομακτικό θαυμασμό του άρχαίου κόσμου, εϊμεθα υποχρεωμένοι νά τους θεωρήσουμε σάν τό τραγικό λάθος μιάς μεγαλοφυΐας. Ήταν ένα πνεύμα με παρωπίδες, πού δέν μπόρεσε νά άντιληφθή τήν κοινή ένότητα ενός πολιτισμού, με άποτέλεσμα νά καταξιώνη εξαντλητικούς έμφυλίου πολέμους. "Ετοι ή Έλλάς καταδικάσθηκε νά παρακάμση. Τό πνεύμα της όμως επέζησε και κατέκτησε τόν τότε γνωστό κόσμο. "Όμως οι έμφύλιοι πόλεμοι είχαν σταματήσει τους κτύπους τής καρδιάς της. "Εμείς, οι σύγχρονοι Εύρωπαίοι, θα πρέπει νά άποφασίσουμε εάν θα επιζήσουμε σάν ήπειρος ή εάν θα υποχρεωθούμε νά χάσουμε τήν δύναμή μας, τήν ελευθερία και τό μέλλον μας σάν τραγικό άποτέλεσμα τής στενότητας του πνευματικού μας όρίζοντας όπως με τήν περίπτωση τής τραγικής Έλλάδος, στην χαραυγή τής κοινής μας ιστορίας.

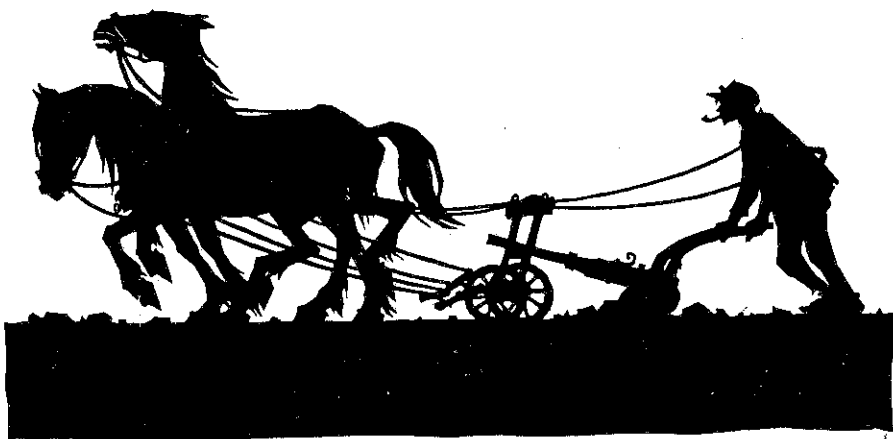
III. Οι Εύρωπαϊκοί έμφύλιοι πόλεμοι:

Μέχρι τής ενάρξεως του Β' Παγκοσμίου Πολέμου ή Εύρωπαϊκή μας συνείδησις καθοριζέτο από τους Εύρωπαϊκούς έμφυλίου πολέμους, πού γιά αιώνες κατέστρεφαν τήν ήπειρο άπ' άκρου εις άκρον. Κατά τήν διάρκεια τών πολέμων αυτών, οι διάφοροι Εύρωπαϊκοί λαοί, τά κράτη και οι πρίγκηπες έμάχοντο ό ένας εναντίον του άλλου πάρ' ότι εγνωρίζαν πολύ καλά πώς ήσαν μέλη τής αυτής οίκογένειας. Ακόμη και μετά τήν ανακάλυψη τών υπερποντίων ήπειρων, ό όρίζων παρέμεινε περιορισμένος στην Εύρώπη. Στην ήπειρό μας ελαμβάνοντο οι άποφάσεις. Τό υπόλοιπο μέρος του κόσμου ήταν άνευ σημασίας. Η «Μεγάλη Πολιτική» τών Εύρωπαϊκόν ύπουργικών συμβουλίων συνίστατο στους συνεχείς σχηματισμούς νέων συνασπισμών και συμμαχιών με τήν βοήθεια τών όποιων οι Μεγάλες Δυνάμεις τής ήπειρου άλληλοσπαράσσοντο με στόχο τους τήν άπόλυτο κυριαρχία. Άλλοτε ή Γερμανία άντιτίθετο στην Γαλλία, άλλοτε ή Γαλλία άντιτίθετο στην Ίσπανία, άλλοτε ή Γαλλία, ή Σουηδία και ή Ίσπανία άντιτίθεντο στην Γερμανία άλλοτε ή Γαλλία και ή Αγγλία συνεμάχησαν εναντίον τής Όλλανδίας, ή Πρωσία εναντίον τής Αυστρίας, τής Ρωσίας και τής Γαλλίας γιά νά φθάσουμε στους Ναπολεοντίους πολέμους, στον πόλεμο ενώσεως τής Γερμανίας και τέλος στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο. Ακόμη και στην εποχή του μεγάλου Γερμανου Ιστορικού Leopold von Ranke, ό άγών τών Μεγάλων Δυνάμεων με στόχο τους τήν κυριαρχία έθεωρείτο σάν «Μεγάλη Πολιτική» εν συγκρίσει

μέ τά εξευρωπαϊκά προβλήματα, πού έθεωροῦντο άνευ σπουδαιότητος. Αυτό όμως συνέβαινε διότι από τήν εποχή τής μάχης του Leignitz, όπου ή άπειλή των Μογγολικών όρδών διαλύθηκε από έναν στρατό Εύρωπαίων ίπποτών υπό τήν ήγεσίαν του Τευτονικού τάγματος, ή Εύρώπη ποτέ δέν αντιμετώπισε σοβαρούς έξωτερικούς κινδύνους. Ο Τουρκικός κίνδυνος κατά τήν διάρκεια του XVI και XVII αϊώνος ένοποίησε τους Εύρωπαϊκούς λαούς, αλλά για πολύ λίγο, καθώς άργότερα δύο Γάλλοι βασιλείς, ο Φραγκίσκος ο Α΄ και ο Λουδοβίκος ο ΙΔ΄, σχημάτισαν συμμαχία εναντίον τής Εύρώπης μέ τήν εξευρωπαϊκή αυτή δύναμη. Τό αίσθημα τής ενότητος είχε ήδη πεθάνει. Θεωρώντας λοιπόν τό πρόβλημα από τήν άποψη τής Εύρωπαϊκής ενότητος, ή Εύρωπαϊκή πολιτική όπήρξε πολιτική έμφυλίων πολέμων.

Παρ' όλα αυτά, ένα τρομακτικό ρεύμα δυνάμεως ξεχνόταν από τήν διχασμένη ήπειρο, έπηρεάζοντας όλον τόν κόσμο. Η Βόρειος και Νότιος Αμερική άποτελούν δημιουργήματα τής ήπειρου μας· ή μέν πρώτη τής Βορείας Εύρώπης και ή δευτέρα τής Νοτίας. Η δύναμις των Εύρωπαϊκών εθνών έπεξετάθη στην Ασία. Η έκμετάλλευσις τής Αφρικής άπετέλεσε ένα από τά μεγαλύτερα έπιτεύγματα τής ήπειρου μας, παρ' ότι άκολούθησε τήν ιδέα του ιδιωτικού καπιταλιστικού ιμπεριαλισμού, πού σήμερα μάς φαίνεται ξένη και παρωχημένη. Ολόκληρος ο σύγχρονος πολιτισμός, ή τεχνική και ή επιστήμη ξεπήδησε ταυτόχρονα από τήν ήπειρό μας, για νά εξαπλωθή σ' ολόκληρο τόν κόσμο. Η Εύρωπαϊκή σύλληψις του διεθνούς δικαίου άπέκτησε ζωτικότητα και άξια για ολόκληρο τόν πλανήτη. Τά Εύρωπαϊκά πνευματικά κινήματα, όπως ο Ρεφορμισμός, έπαιξαν άποφασιστικό ρόλο στον σχηματισμό τής Ιστορίας ήπειρων σαν τήν Βόρειο Αμερική. Η Ιταλική, Ισπανική και Ολλανδική τέχνη, τό Γαλλικό πνεύμα, ή Γερμανική φιλοσοφία και μουσική, έφθασαν στο άπόγειό τους κατά τήν διάρκεια των έμφυλίων πολέμων, δημιουργήσαν έναν νέο κόσμο έλευθέρας σκέψεως, ο όποιος άναγνωρίσθηκε σέ πολύ μεγαλύτερη έκτασι άπ' ότι οι άρχαίοι πολιτισμοί τής Ανατολής.

Εμείς, οι Εύρωπαίοι, δημιουργήσαμε μία άόρατη αυτοκρατορία, πού εκτείνεται άπερίοριστα πέραν των αισθήσεών μας. Παρά τίς διαμάχες και τίς συκοφαντίες μας παρέμεινε άνεπηρέαστη από τους Εύρωπαϊκούς έμφυλίους πολέμους, για νά άναπτυχθή σταδιακά σέ μία άδιάσπαστο ενότητα.

Ο ΗΡΩΙΚΟΣ ΡΕΑΛΙΣΜΟΣ ΣΑΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

Ὁ ἥρωϊκός ρεαλισμός εἶναι μία μέθοδος, μία τάξις, μία ὀλοποίησης ἰδεῶν εἰς τὴν λογοτεχνίαν καὶ ἐν γένει εἰς τὴν τέχνην. Εἶναι μία τεχνοτροπία, μία σχολὴ σύνθεσις φραιότητος, λεπτομερείας καὶ ἰδεώδους.

Εἶναι μία ἄκρως ἀληθινή, ἀπὸ τὴν ἱστορία ἐκπηγάζουσα προβολὴ τῶν ἥρωϊκῶν καὶ ἀνωτέρων ἀνθρωπίνων στοιχείων καὶ συνάμα μία ἀπεικόνισις τῆς καλλίστης ἐφικτῆς πραγματικότητος ὅπως αὐτὴ πραγματώνεται, ἐπραγματῶθη ἢ θά πραγματωθῆ κατὰ τὴν ἐπαναστατικὴν πορεία τῶν ἀγωνιστῶν τῆς Φυλῆς.

Τὸ πρωτεῖον χαρακτηριστικὸ βάσει τοῦ ὁποίου ἓνα ἔργο τέχνης δύναται νὰ καταταγῆ εἰς τὴν χορείαν τῶν ἔργων τοῦ ἥρωϊκοῦ ρεαλισμοῦ, εἶναι τὸ ἰδεολογικὸν του περιεχόμενον, ἢ ἴδια ἢ ἥρωϊκὴ θεώρησις τοῦ κόσμου ἀπὸ τὸν καλλιτέχνην.

Ὁ ἥρωϊκός ρεαλισμός εἶναι φαινόμενο οἰκουμενικόν. Ἡ ἐπανεμφάνισις του εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ 20ου αἰῶνος ἀντικατοπτρίζει τὴν βαθυτάτῃ ἀλλαγὴν εἰς τὴν ἠθικὴν συνειδησιν τῶν ἀνθρώπων, τὴν ἔκρηξιν τῶν ἐθνικῶν συνειδήσεων καὶ τὴν διαμόρφωσιν μιᾶς νέας ὕγιους λαϊκῆς ἀντιλήψεως τῶν ἀνθρώπων τῶν τεχνῶν. Αὐτῶν τῶν πνευματικῶν ἀνθρώπων οἱ ὅποιοι ἀνεξήτουν μετὰ πάθους τὸν ἥρωα-ἀγωνιστὴ τοῦ ἐλευθέρου ἀπὸ τὰς σκοτεινάς δυνάμεις τοῦ Νέου Μέλλοντος. Φυσικῶ τῷ λόγῳ λοιπὸν ὁ ἥρωϊκός ρεαλισμός ἔλαβε τὴν ὀλοκληρωμένην αὐτοῦ μορφήν καὶ σχηματοποίησιν εἰς τὴν Γερμανίαν τοῦ Γ' Ράιχ, ἔνθα εἶχεν καρποφορήσει τὰ μέγιστα ὁ ἐπαναστατικὸς ἐθνικοφυλετικὸς ἀγὼν. Ἡ Γερμανικὴ γλυπτικὴ ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ εἰκαστικαὶ τέχναι μὲ πρωτοπόρον τὸν διαβόητον Ἄρνολντ Μπρέκερ διεδραμάτισαν ἓναν ἰδιόζοντὰ ρόλον εἰς τὴν ἐξέλιξιν καὶ τελείωσιν αὐτῆς τῆς τεχνοτροπίας.

Ὁ ἥρωϊκός ρεαλισμός γεννήθηκε ἀπὸ τὴν ἀρμονικὴν συνένωσιν τοῦ νεοκλασικισμοῦ καὶ τοῦ νεορωμαντισμοῦ ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς φυλετικῆς φιλοσοφίας. Οὕτως ἀνέκλεισεν τὸ βάθος καὶ τὴν δυναμικότητα τῆς ἀναλύσεως τῆς πραγματικότητος μέσω αἰώνιων προτύπων κεχρωσμένων ἀπὸ τὸν πραγματισμὸ τῆς μητρὸς φύσεως.

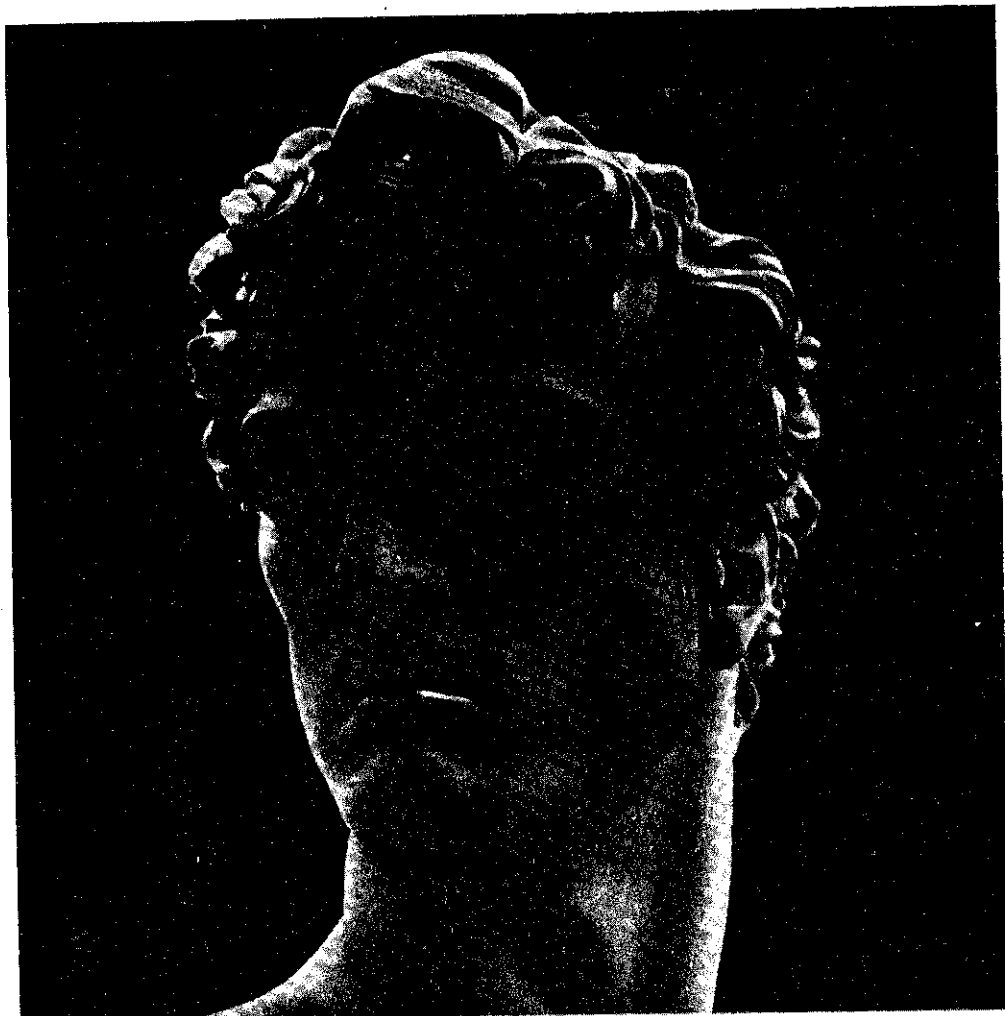
Ὡριμος, ἐκφραστικὸς, καθαρὸς, ἱστορικὴ ἐξέλιξις συγχωνεύσεως ὅλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν πνευματικῶν δημιουργιῶν, μὲ ρίζας ἀναγομένας εἰς τὰ κύκλια ἔπη τῶν Ἀρίων φύλλων, μὲ πηγὰς βαθυτάτους καὶ ἀσαφοὺς συνεχείας εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀρχεγόνου φυλετικοῦ πυρῆνος.

Ἀπὸ τοὺς ἤχους καὶ τὰς λέξεις τοῦ Ὀμήρου, μέσω τῆς EDDA, τῶν κειμένων τοῦ OSSIAN, τῶν ἐπῶν τῶν ULATES ἕως τοῦ D'ANONZIO, τοῦ Π. Γιαννόπουλου, τοῦ Ἔρνστ Γιούγκερ, μὲ τὰ σχήματα τοῦ Φειδίου, τοῦ Σκόπα, τοῦ Τόρακ καὶ μὲ τοὺς χρωματισμοὺς τοῦ WILLFRICH διὰ μίαν ἀνθρωπότητα ἰκανωτέρα καθαρωτέρα καὶ ἀληθινὴ Δυνατὴ.

Ὁ ἥρωϊκός ρεαλισμός ἀποτελεῖ τὴν τεχνοτροπίαν ἀρχὴ τῆς ἐθνικοσοσιαλιστικῆς τέχνης, χωρὶς αὐτὸ νὰ σημαίνει ὅτι δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου καθορίζονται τὰ ἀσφυκτικὰ ὄρια μιᾶς ἐξαναγκαστικῆς ὁμοιομορφίας. Διότι ὁ ἥρωϊκός ρεαλισμός δὲν ἀρνεῖται τὴν ποικιλίαν τοῦ ὕφους καὶ τὸν πλοῦτο τῆς ἀτομικῆς ποικιλομορφίας, εἶναι ἀπλῶς μία αἰσθητικὴ καὶ ἰδεολογικὴ ὁμοφωνία, ἢ πνευματικὴ αἰχμὴ τοῦ μαχομένου Ἀριανισμοῦ.

Μέσω τοῦ ἥρωϊκοῦ ρεαλισμοῦ ὀλόκληρος ἢ Ζωὴ ἀποδίδεται ὡς ἔργον δημιουργικὸν μὲ σκοπὸν τὴν ἀνθησιν τῶν φυλετικῶν ιδιοτήτων καὶ μὲ κατευθυντήριον γραμμὴν τὴν ἐπάνοδον τοῦ κόσμου εἰς τὴν ἀρχεγονοὺ πορείαν τῶν ἀοράτων-θεῶν καὶ ἀμειλίκτων δυνάμεων. Μὲ ἐπιδιώξιν τὴν ἐξύψωσιν τῆς κοινωνίας μας βάσει τῆς φυσικῆς καθαρότητος, τῆς ἠθικῆς ἀλκῆς καὶ τοῦ ΗΡΩΙΚΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, πνεύματος αὐτοθυσίας καὶ κειθαρχίας. Μὲ βάσιν τὴν νίκην ἐπὶ τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους καὶ τῆς παρακμῆς ὥστε νὰ βασιλεύσῃ ἐπὶ τῆς Γῆς ἡ ὕγεια καὶ ἡ χαρὰ τῆς ἐργασίας, τοῦ ἔρωτος, τῆς παιδικότητος, τῆς φύσεως καὶ τοῦ πολέμου!

Arno Breker: κεφαλή

«Γιά τόν άριο ή πραγματική θρησκευτική έμπειρία υπήρξε πάντοτε έκτός τόπου και χρόνου, και δέν υπόκειται στους νόμους του αίτιατου, δηλαδή δέν είναι ύλιστική, δέν είναι ιστορική και δέν είναι όρθολογιστική».

ALFRED ROSENBERG

ΦΥΣΙΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Οι ιδέες που προήλθαν από τις φυσικές και βιολογικές επιστήμες έπαιξαν αρχικά, κατά τον προηγούμενο αιώνα, ένα σημαντικό ιστορικό ρόλο, ρόλο προωθητικό και λυτρωτικό που δεν έχει ακόμη συμπληρωθεί.

Πολλά πνεύματα, συναντώντας μερικούς αφορισμούς σχετικά με την τρέχουσα πολιτική και βρίσκοντας ότι οι αφορισμοί αυτοί έρχονται σε άμεση αντίθεση με τις αρχές που διέπουν την υπόλοιπη φύσι, θέλησαν να εξετάσουν τους αφορισμούς αυτούς. 'Η φύσις είναι πλασμένη βάσει μιᾶς αρχῆς και ἡ ἀνθρώπινη κοινωνία πλασμένη βάσει μιᾶς ἀντίθετης αρχῆς; ἢ οἱ δύο ἀρχές εἶναι ἴδιες; ἢ χωρὶς νὰ εἶναι ἴδιες καὶ χωρὶς νὰ εἶναι ἀντίθετες, οἱ ἀρχές αὐτές δὲν εἶναι ἄραγε ἀνάλογες καὶ διαφορετικές ταυτόχρονα; Νὰ τὸ πρόβλημα στὴ διατύπωση καὶ μάλιστα στὴ σωστὴ διατύπωση τοῦ ὁποῦο συνέβαλε πολὺ ἡ βιολογία. 'Ἐστω καὶ ἂν, ἔπειτα, ἡ βιολογία ἔδωσε λαβὴν σὲ συγχύσεις, ἔστω καὶ ἂν ἐξέβαλε ἀπλὲς ἀναλογίες, συχνὰ μακρινές, ὡς ταυτότητες, οἱ ἀρχικὲς ὑπηρεσίες τίς ὁποῖες προσέφερε παραμένουν ἀξέχαστες.

Οἱ πλάνες τῆς στάθηκαν προσωρινές, ἀλλὰ οἱ ὑπηρεσίες πού προσέφερε εἶναι μόνιμες. Οἱ βιολογικὲς ιδέες ἐπέδρασαν ὑπὸ μορφή διαφωτιστικῶν ὑποδείξεων, καθιστώντας τὴν πολιτικὴν ἐπιστὴμὴν ἱκανὴ νὰ συλλάβῃ σωστά, μὲ τοὺς δικούς τῆς τρόπους, τὴν οὐσία τῆς πολιτικῆς κληρονομικότητος, τῆς πολιτικῆς ἐπιλογῆς, τῆς πολιτικῆς συνεχείας. Συνεισφέρουν ἐξ ἄλλου καὶ θὰ συνεισφέρουν ἀκόμη ὑλικὲς συμβολές, πού δὲν εἶναι βέβαια δυνατόν νὰ παραμελήσουμε διότι ὅσο καὶ ἂν ἡ πολιτικὴ κληρονομικότης διακρίνεται ἀπὸ τὴν βιολογικὴν κληρονομικότητα, ὑπάρχουν πολλὲς σχέσεις ἀνάμεσα σ' αὐτὲς τίς δύο τάξεις πραγμάτων, σχέσεις πού ἀπορρέουν ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι τὸ κοινωνικὸ ὄν, ὁ ἄνθρωπος, εἶναι ἐπίσης ἓνα ὄν πού ὑπάγεται στοὺς νόμους τῆς ζωῆς.

'Ἡ πολιτικὴ ἐπιστὴμὴ εἶναι αὐτόνομη αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι δὲν ἐπικοινωνεῖ μὲ τίς ἄλλες ἐπιστὴμες. 'Ἡ κοινωνιολογία διακρίνεται ἀπ' τὴ βιολογία· αὐτὸ ὅμως δὲ σημαίνει ὅτι εἶναι ἀνάμεσα τοὺς ξένες καὶ χωρὶς σχέση.

'Μιά κοινωνία μπορεῖ νὰ τείνῃ πρὸς τὴν ἰσότητα, ἀλλὰ, στὴν βιολογία, ἡ ἰσότης βρίσκεται μόνο στό νεκροταφεῖο.

'Ὅσο περισσότερο τὸ ὄν ζῆ καὶ τελειοποιεῖται, τόσο περισσότερο ὁ καταμερισμὸς τῆς ἐργασίας ἐπιφέρει τὴν ἀνισότητα τῶν λειτουργιῶν, ἢ ὁποῖα, μὲ τὴ σειρά τῆς, ἐπιφέρει μιᾶ διαφοροποίηση τῶν ὀργάνων καὶ τὴν ἀνισότητα ἀνάμεσα στὰ στοιχεῖα τους, ἔστω καὶ ἂν τὰ στοιχεῖα αὐτὰ ἔχουν ταυτότητα προελεύσεως· ἡ ἰσότης μπορεῖ νὰ βρίσκεται στό κατώτερο σκαλοπάτι τῆς κλίμακος, στὴ ἀφετηρία τῆς ζωῆς· καταστρέφεται ἀπὸ τὴν πρόοδο τῆς ἴδιας τῆς ζωῆς. 'Ἡ πρόοδος εἶναι ἐπιλεκτικὴ καὶ ἀριστοκρατικὴ.

Αὐτὸ δὲν ἀποδεικνύει βέβαια (δὲν ἀποδεικνύει ἀκόμη) ὅτι ἡ κοινωνικὴ μας πρόοδος θὰ συντελεσθῇ, κατ' ἀνάγκη, ὅπως ἡ ζωικὴ πρόοδος, εἰς βάρος τῆς ἰσότητος τῶν ἀτόμων· αὐτὸ δὲν ἀποδεικνύει (ἀκόμη) ὅτι οἱ λειτουργίες καὶ τὰ ὄργανα τοῦ Κράτους πρέπει νὰ εἶναι ἄνισα ἀνάμεσα τους. Πάντως, ἡ παραπάνω διαπίστωση εἰσάγει στὰ πνεύματα πού σκέπτονται, μαζί μὲ τὴν σαφῆ ἀντίληψη τῆς διαδικασίας, πού ἀκολουθεῖ ἡ φύσις, τὸ αἶσθημα ὅτι ἡ διαδικασία αὐτὴ δὲν εἶναι διόλου ἐκείνη τὴν ὁποῖα πρᾶγματι τὸ μαρξιστικὸ δόγμα.

Τὰ πνεύματα αὐτὰ πού σκέπτονται καταλήγουν ἔτσι στό νὰ ταλαντεύονται ἀνάμεσα σὲ δύο εἰκασίες:

α) Ἴσως νὰ ὑπάρχῃ στὴν φύση ἓνα ἀνθρώπινο βασίλειο (ἀνθρώπινη ἐπικυριαρχία) Regne Humain, συγκροτημένο σαν κράτος ἐν κράτει καὶ τοῦ ὁποῦο ὁ γενικὸς κανονισμὸς διαφορετικὸς ἀπ' ἄλλους τοὺς ἄλλους φυσικοὺς νόμους, εἶναι ἀντελῶς ἀντίθετος πρὸς αὐτοὺς καὶ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν πλήρη ἀντιστροφή τους.

καὶ β) Ἴσως — διότι ἡ ἀπίθανη πρώτη ὑπόθεσις ἀποκρούεται, ἀπὸ ὅλες τίς σύγχρονες ιδέες — ἡ ἄποψις αὐτὴ νὰ εἶναι λανθασμένη καὶ τὸ καθεστὼς τοῦ ἀνθρώπινου γένους νὰ περιλαμβάνῃ ἐπίσης κατὰ μεγάλο ποσοστὸ τοὺς νόμους αὐταρχικότητος καὶ ἱεραρχίας, πού διέπουν καταφανῶς τὰ ἄλλα ὄντα.

CHARLES MAURRAS - MES IDEES POLITIQUES

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Όταν η Εύρώπη πληροφορήθηκε τὰ δυσόιωνα μηνύματα τοῦ O.SPENGLER, ἡ ἀφηρημένη ἀπογοήτευσίς τῶν μαζῶν, μετετρέπη σέ βαθιά ἀνησυχία. Ἡ ἀποδοχή ἐνός μοιραίου γεγονότος, προαγγέλου ἐνός ἀπαισίου θανάτου, βύθισε τήν ἡπειρο στό κρεβάτι τοῦ μελλοθανάτου πού περίμενε ταραγμένος τό τέλος.

Ἐκεῖνοι, πού εἶχαν τήν δύναμι νά δοῦν πέρα ἀπό τό πεπρωμένο τοῦ SPENGLER καταδικάστηκαν, μέ μοναδικό κριτήριό τόν ἐπιθανάτιο φθόνο τῆς Ζωῆς. Ἄλλά χάρις σ' αὐτούς τοὺς ἀποκλήρους καί ξερριζωμένους ἀνθρώπους τοῦ πεπρωμένου δόθηκε μιά παράτασι στόν Πολιτισμό μας σχηματίζοντας στό λυκόφως τοῦ θανάτου, τό σχῆμα τοῦ Νέου κόσμου πού θά ἔλθῃ.

Ἀποτελεῖ φαινόμενο κάθε πολιτισμοῦ, νά δημιουργῆ στήν τελευταία ἀναλαμπή του τήν σπιθα τοῦ Μέλλοντος. Ἀξεπέραστο παράδειγμα πάνω στήν κρίσι καί τήν ἀνακύκλωσι τῶν Πολιτισμῶν ἀποτελεῖ τό ἔργο τοῦ Πλάτωνος. Ἐχοντας τίς ρίζες του στήν κοινωνική καί πολιτειακή κρίσι τῶν μετακλασσικῶν χρόνων, παρουσιάζει τήν μεγαλειώδη προσπάθεια τῆς θελήσεως τοῦ Ἀνθρώπου νά συμμετάσχῃ ἀποφασιστικά σέ κάθε ἐξελικτική διαδικασία τῆς Ἱστορίας καί νά γίνῃ Κύριος τοῦ Πεπρωμένου του.

I

Ὁ Πλάτων δραματίσθηκε τήν μεταφυσιική σχεδόν δημιουργία καί παγίωσι ἐνός πολιτειακοῦ ὀργανισμοῦ, μέσα σ' ἓνα αἰώνιο γίγνεσθαι ὑπερνικῶντας καί ἀδιαφορῶντας γιά τήν φθορά τοῦ χρόνου. Ἄν καί κρίθηκε ἀπό πολλούς σάν οὐτοπιστής γιά τήν τελειότητα τοῦ πνευματικοῦ του οικοδομήματος, ἐν τούτοις στό βασικότερο παράγοντα καί συντελεστή ἐπιτυχίας τοῦ δράματός του, τόν ἄνθρωπο, ἀποδίδει ὅλα τὰ προτερήματα καί τὰ ἐλαττώματα πού τοῦ χάρισε ἡ φύσι, ὅπως καί τίς ἱκανότητες γιά μιά ἀσύλληπτη ἴσως βελτίωσί του. Ὁ ἄνθρωπος λοιπόν, σάν ἀξία, εἶναι ὁ πρωταγωνιστής στήν σφαῖρα τῶν συμβάντων τῆς φυσικῆς κοινότητος καί ὁ καταλύτης κάθε ἱστορικοῦ γεγονότος. Εἶναι τό ὄν, τό ὁποῖον τείνει πρὸς τό ἀνάτατο ἰδανικό τῆς φυσικῆς κοινότητος: τό Ἄγαθό. Ἡ Πλατωνική αὐτή ἰδέα δέν εἶναι παρά ἡ δύναμις καί ἡ ἀλήθεια τῆς γνώσεως, πού παρέχει στά γινωσκόμενα ὄχι μόνον τήν ἱκανότητα νά γίνωνται γνωστά, ἀλλά παρουσιάζει τό εἶναι καί τήν οὐσία τους, ἐνῶ αὐτό καθ' ἑαυτό τό ἀγαθό, βρίσκεται πέραν τῆς οὐσίας καί ἀποτελεῖ προνόμιο τῶν ὀλίγων, τῶν ἐκλεκτῶν πού ἐγγίξουν τήν ἰδέα αὐτή μέσω τῆς φιλοσοφίας. Εἶναι οἱ ἄρχοντες, αὐτοί, πού εἶναι ἱκανοί νά κυβερνοῦν, σύμφωνα μέ τήν ἀρχή τῆς ἐννοίας τοῦ πολιτικοῦ δικαίου ὅπως καθορίζεται στό πρῶτο

βιβλίο τῆς Πολιτείας: «Οὐδεὶς ἄρχων, οἰανδὴποτε ἐξουσία καί ἂν ἔχῃ, ἐφ' ὅσον εἶναι ἄρχων, δέν ἀποσκοπεῖ οὔτε ἐπιβάλλει τό προσωπικό του συμφέρον, ἀλλά τό συμφέρον ἐκείνων ἐπὶ τῶν ὁποίων ἄρχει». Ἐδῶ θά πρέπη νά προσέξουμε δύο πράγματα: α) Οἱ ἄρχοντες ἐντέλλονται, ἥτοι κατέχουν τήν ἐξουσία κατόπιν ἐντολῆς τῆς φυσικῆς κοινότητος, πού ἀποβλέπει στό συμφέρον τῆς καί β) Ἡ φυσική κοινότης ἀντιμετωπίζεται σάν ἐνιαῖο σύνολο καί ὄχι σάν διαιρετό σῶμα, ὡς πρὸς τό θέμα τοῦ πολιτικοῦ δικαίου. Οἱ δύο αὐτές ἀρχές πηγάζουν ἀπό τὰ βαθύτερα φυλετικά ἐνστικτα τῶν Ἰνδοευρωπαίων, ἐντοπίζονται δέ σέ κάθε περίοδο τῆς ἱστορίας τους, ἀπό τήν πρωτόγονο κοινότητα τῆς ἀνάγκης ἕως τό ὑπέρλαμπρο πολιτειακό οἰκοδόμημα τῶν κλασσικῶν καί μετακλασσικῶν χρόνων. Ἀκόμη καί σήμερα καμμία πολιτική δύναμις δέν μπορεῖ νά ἀνατρέψῃ τὰ ἐνστικτα αὐτά, πού βρίσκονται βαθιά ριζωμένα μέσα στήν ψυχὴ τῶν Εὐρωπαϊκῶν μαζῶν. Ἡ ἐξαπάτησίς τους μέσω φαινομενικῶν παρομοίων ἀρχῶν ὅπως ἡ ἰσότης, ἡ ἀδελφότης, ἡ λαϊκή κυριαρχία, εἶναι πρόσκαιρος ὅπως κάθε ψεῦδος καί πρωρισμένη νά ταφῆ στό νεκροταφεῖο τοῦ Χρόνου. Ἡ ἐπιβολὴ αὐτῆ τοῦ ψεύδους καί τῆς ἀπάτης πηγάζει ἀπό τήν ἀπόλυτο ἀνάγκη τῶν κυριάρχων τῆς Εὐρώπης νά ἐξαφανίσουν δύο θεμελιώδεις ἀξίες

των Ἰνδοευρωπαίων. Τίς ἀρχές τοῦ δικαίου καί τῆς ἐλευθερίας.

Ὅμως ἤδη ὁ Πλάτων, χιλιετηρίδες πρὶν ἀπὸ τοὺς σημερινούς ἀγύρτες εἶχε προσδιορίσει σέ ἀτομικά καί κοινωνικά πλαίσια τὴν ἔννοια τοῦ δικαίου. Ἡ ψυχὴ, πού κυριαρχεῖ στίς ἐνέργειες καί τίς σκέψεις τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος, διαιρεῖται σέ τρία μέρη: α) τὸ λογιστικό, πού ἔχει ὡς ἰδανικὴ κατάστασι τὴν σοφία. β) τὸ θυμοειδές, πού ἐγγίζει τὴν τελειότητα μέσω τῆς ἀνδρείας καί γ) τὸ ἐπιθυμητικόν, πού τελειοποιεῖται στὴν σφαῖρα τῆς σωφροσύνης, ὑποτασσόμενα στά δύο ἄλλα μέρη. Τὸ δίκαιο συμπληρώνει τίς τρεῖς ἀρετές, ἐπιβάλλοντας στὸ κάθε μέρος τῆς ψυχῆς τὸ ἰδικόν του ἔργον, διατηρῶντας ἀδιάσπαστη καί ἀλώβητη τὴν ἐνότητά της. Κατὰ τὸν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο ἡ κοινότης διαιρεῖται σέ τρία μέρη: α) τοὺς ἰδιοκτῆτες, πού ἐπιδιώκουν τὴν ὕλικὴ ἱκανοποίησι τῶν ἀναγκῶν τους καί τοῦ συνόλου καί οἱ ὅποιοι χαρακτηρίζονται ἀπὸ τὴν σωφροσύνη· β) τοὺς φύλακες, ἀκτῆμονες, πού συνθέτουν τὸν ἀμυντικὸ καί προστατευτικὸ ὀργανισμό τῆς κοινότητος καί χαρακτηρίζονται ἀπὸ τὴν ἀνδρεία καί γ) τοὺς ἀρχόντες, πού προέρχονται ἀπὸ τοὺς φύλακες καί ἀπαρτίζουν τὸν ἐγκέφαλο τῆς κοινότητος, διακρινόμενοι γιὰ τὴ σοφία τους. Τὸ δίκαιο ἐναγκαλιζεται καί τὰ τρία μέρη, ἀποτελῶντας ἀπαραίτητο προϋπόθεσι καθ' ἑνὸς ταυτίζεται δέ μέ τὸν Ἐθνικοσοσιαλιστικὸ ὀρισμὸ τῆς οἰκαιοπραξείας, μέ τὸ νά πράττει δηλαδὴ καθένας ἐκεῖνα γιὰ τὰ ὅποια ἔχει πλασθεῖ καί εἶναι ἱκανὸς νά διαπράξει, χωρὶς νά ἀναλαμβάνη ἢ νά ἀναμυγνύεται σέ ἔργα ξένα πρὸς τὸ αἰτιμόν του. Τὴν ἀρχὴ αὐτὴ προσπαθοῦν νά ἀνατρέψουν οἱ σημερινοὶ κυρίαρχοι τῆς Εὐρώπης, παρουσιάζοντας χίλιες δύο φιλοσοφικὲς δομές, πού νά ἀναιροῦν τὴν φυσικὴ αὐτὴ ἰδιότητα. Ἄλλὰ τὸ μεγαλύτερο ἔγκλημά τους εἶναι ἡ δημιουργία μιᾶς πολιτειακῆς δομῆς πού

ἐξυπηρετεῖται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, μέ ἀπώτερο σκοπὸ τὴν καταπίεσι καί ἐξαφάνισι τῆς ἀνθρωποκεντρικῆς ἰδέας τῶν Ἀρίων, πού ἀντιγράφοντας σωστά τὸν ψυχικὸ ὀργανισμό τοῦ ἀνθρώπου, ἐγγίζει τὴν πεμπουσία της μέ τὴν δημιουργία τῆς Πλατωνικῆς πολιτειακῆς δομῆς, πού ἐξηπηρετεῖ ἀποκλειστικά καί μόνον τὸν ἄνθρωπο καί κανένα ἄλλον.

Ὡς πρὸς τὴν ἔννοια τῆς ἐλευθερίας, ὁ Πλάτων ἐρμηνεύοντας τὸ ἐσώτατο ἀρχετύπο τῶν Ἀρίων τὴν προσδιώρισε σάν τὴν ὁδὸ τῆς παντελοῦς γνώσεως πού ὀδηγεῖ στὴν ἰδέα τοῦ Ἁγαθοῦ. Οἱ ἐξωευρωπαϊκὲς δυνάμεις, πού ἔχουν ἐπιβληθεῖ διὰ τῆς λόγῃς καί τοῦ χρήματος, προσπαθοῦν νά ἐκβιάσουν τὸ ἐνστικτο αὐτὸ μέσω τῆς ἡμιμθείας καί τῆς μετριότητος υἱοθετῶντας πιστά τὸν Πλατωνικὸ μῦθο τοῦ σπηλαίου. Ἐχουν ἀποπειραθεῖ, καλύπτοντας μέ τὴν ἔννοια τῆς ἐλευθερίας τὸν χῶρο τοῦ σπηλαίου τοῦ ἠθικοῦ ὕλισμου καί τοῦ ἄκρατου καταναλωτισμοῦ, νά προσδώσουν στὴν ἀλήθεια, τὸ ἐπιχρισμα τῆς σκιάς καί τοῦ ἡμίφωτος. Ἔτσι δημιούργησαν χιλιάδες σπήλαια-θηρσκειές, πού κάθε μιά τους στεγάζει ὀπαδοὺς ἀνάλογα μέ τὰ ὑπερτονισμένα «συμφέροντά» τους, προσφέροντας πίστι καί δόγματα, ἱερεῖς καί ἄμφια, ψαλμοῦς καί τροπάρια, μεσάζοντες μιᾶς ὑποτιθεμένης μεταφυσικῆς ἀνύπαρκτης ἀληθείας. Ἄλλὰ ὅπως καί στὸν Πλατωνικὸ μῦθο, κάποιος ξεφεύγει καί βλέπει γιὰ πρώτη φορὰ τὸ πραγματικὸ φῶς, πού καταυγάζει τὸ σύμπαν. Εἶναι τὸ αἰώνιο φῶς τῶν κοσμικῶν νόμων, πού δέν μπορεῖ νά σβεσθῆ ποτέ. Ἀποτελεῖ ἀνώτερο καθῆκον αὐτῶν, πού ἔχουν γνωρίσει τὸ φῶς, νά ἐπιστρέψουν, στὸ μεσαιωνικὸ σκότος τοῦ σπηλαίου, γιὰ νά μεταδώσουν ἔστω καί μέσω τῆς περιγραφῆς, τὴν ἔννοια τοῦ φωτός, στούς φτωχοὺς δεσμῶτες.

II

Εἶδαμε λοιπὸν πὼς συστηματοποιεῖται στὸν Πλάτωνα ἡ πολιτειακὴ παράδοσις ἀλλὰ καί τὰ διάσπαρτα στοιχεῖα τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τῶν Ἰνδοευρωπαίων σέ μία ἐνιαία πολιτειακὴ δομῆ. Ὅμως αὐτὴ καθ' αὐτὴ ἡ πολιτειακὴ δομῆ ἀπαιτεῖ τὸ μέσον παγίωσης καί ἐκπλήρωσεως τῶν στόχων της. Τὸ μέσον αὐτὸ εἶναι ἡ παιδεία, ὄργανον

τῆς πρὸς τὰ ἄνω ὠθήσεως τῆς πολιτείας, ἡ δὲ φύσις της εἶναι διπλή: γυμναστικὴ γιὰ τὸ σῶμα καί μουσικὴ γιὰ τὴν ψυχὴ. (Μέ τὸν ὄρο μουσικὴ παιδεία ἐννοεῖται ἡ ψυχικὴ, πνευματικὴ καί καλλιτεχνικὴ μόρφωσις).

Ἐδῶ ὁμως ἀνακύπτει τὸ πρόβλημα τοῦ μορφωτικοῦ ὕλικου καί τῆς ἐπιλογῆς του.

Πρωταρχικό ρόλο παίζουν οί μῦθοι τῆς θρησκείας, οί ὁποιοί καί ἀποτελοῦν ἕνα ἀπό τά σημαντικότερα, μέσα μεταφυσικῆς ἐνοράσεως τοῦ ἀνθρώπου. Κατά συνέπεια ὀφείλουν νά ἐλέγχωνται οί μῦθοι, πού τονίζουν τό ψεῦδος, τήν ἀδικία καί τήν ἀσέβεια. Τό σημεῖο αὐτό εἶναι βασικότατο, διότι οί μῦθοι ἔχουν τήν ἰκανότητα νά διαπλάθουν τήν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου σάν στοιχεῖα πού ἐκτείνονται πέραν τῆς ἀπτῆς πραγματικότητος.

Ἀπό ἀπόψεως μορφολογικῆς τό οὐσιαστικό περιεχόμενο τῆς μορφώσεως ἀποτελεῖται ἀπό τρία λογοτεχνικά εἶδη: α) ἀπό τήν ἀπλὴ διήγησι· β) ἀπό τήν μίμησι καί γ) ἀπό ἕνα κράμα ἀπλῆς διηγῆσεως καί μιμήσεως. Τά ἀντίστοιχα ὑποδείγματα εἶναι ὁ διθύραμβος, ἡ τραγωδία-κωμωδία καί τό ἔπος. Τμήμα τῆς ὄλης ψυχοπνευματικῆς μορφώσεως εἶναι καί ἡ ὠδικὴ τέχνη, πού ἀποτελεῖται ἀπό τρία στοιχεῖα: α) τόν λόγο· β) τήν ἄρμονία καί γ) τόν ρυθμό. Ὅσον ἀφορᾷ τόν λόγο, δηλαδή τά κείμενα, ἰσχύουν τά περὶ λογοτεχνίας, ὁ δὲ ρυθμός καί ἡ ἄρμονία πρέπει νά καλλιεργοῦν ἀνδροπρεπές καί γενναῖο ἦθος.

Πολὺ ὀρθῶς ὁ Πλάτων ἔχει παρατηρήσει πῶς ἡ οὐσία τῆς ἐκπαιδεύσεως ὀφείλει νά στρέφεται κατ' ἐξοχὴν στὰ πεδία πού διαπλάθουν τόν χαρακτήρα καί τήν ψυχικὴ καλλιέργεια, θεωρεῖ δὲ ὡς ἄνευ οὐσιαστικῆς σημασίας τήν ἐκπαίδευσιν, πού ἀποβλέπει πρὸς τήν ἄνετο ὕλική διαβίωσιν. Ἡ ἄνετος ὕλική διαβίωσις ἀποτελεῖ προνόμιον τῆς τρίτης τάξεως, τῶν ἰδιοκτητῶν καί ὄχι αὐτῶν πού προστατεύουν τήν πολιτείαν. Ἡ ἰκανοποίησις τῶν ἀνωτέρων ἀναγκῶν καί ἐπιθυμιῶν τῆς κοινότητος συνιστᾷ τόν

ἐπωμισμὸ σκληρῶν καθηκόντων καί δυσβαστάκτων εὐθυνῶν, πού γίνονται ἀποδεκτές μόνον μέσω μιᾶς ἀνωτέρας καί ἀντιὑλιστικῆς ἐκπαιδεύσεως.

Ἔτσι φθάνουμε στὸ θέμα τῆς γυμναστικῆς. Εἶναι πασίγνωστο πῶς ἡ ὑγεία καί ἡ ἀρετὴ τῆς ψυχῆς ἐξασφαλίζουν τήν ὑγείαν τοῦ σώματος. Ὄφείλει λοιπὸν ἡ σωματικὴ ἀγωγή νά καλλιεργῇ τίς φυσικὰς ἰκανότητες καί νά συνοδεύεται ἀπὸ λιτὴ δίαιτα. Λόγω τοῦ ὅτι ἡ σωματικὴ, ψυχικὴ καί ἠθικὴ ὑγεία εἶναι ἀλληλένδετες, ἡ ἐπίδρασις τῆς «μουσικῆς», ἱατρικῆς καί γυμναστικῆς εἶναι ἐνιαία. Καμία ἄσκησης δέν πρέπει νά γίνεται εἰς βάρος τῶν ἄλλων, διότι καταστρέφεται ἡ ἄρμονικὴ ἀνάπτυξις τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅλοι αὐτοί, πού ἀποτελοῦν τήν πολιτείαν εἶναι ἀδελφοί· εἶναι τὰ παιδιὰ τῆς γῆς, πού ἀνατρέφονται μέσα τῆς. Γι' αὐτὸ τόν λόγο ἡ παιδεία ὀφείλει ἄνευ διακρίσεως νά προωθῆ πρὸς ἐπιλογὴν τὰ μέλη τῆς κοινότητος. Οἱ ἄρχοντες ἐπομένως ἐπαγρυπνοῦν διότι γόνιοι τῆς τάξεως τῶν μορεῖ νά εἶναι ἀνίκανοι γιὰ τὸ λειτούργημα τοῦ φύλακος ἐνῶ γόνιοι τῆς τάξεως τῶν ἰδιοκτητῶν μορεῖ νά διαθέτουν φυλακικὰς ἰδιότητες. Συνεπῶς εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ χαριστικὴ συμπεριφορὰ λόγω ἀσῆμων ἢ διασῆμων γεννητῶν.

Καθίσταται πλέον προφανές, πῶς ὁ Πλάτων μεγιστοποιεῖ, ὀρθότατα τήν σημασίαν τῆς παιδείας στὸ ὅλο πολιτικὸν τοῦ οἰκοδόμημα. Ἀφ' ἧς στιγμῆς τὸ οὐσιαστικότερο πρόβλημα πολιτικῆς φύσεως εἶναι ἡ ἐπιλογὴ τῶν ἀρίστων, ἐναπόκειται στὴν παιδείαν ἡ σαφῆς καί ὀρθῆς ἱεράρχησις τῶν.

III

Οἱ λιγιστοὶ φύλακες δέν μορεῖ νά εἶναι εὐτυχεῖς σύμφωνα μέ ὕλικά κριτήρια. Ἡ ζωὴ τους εἶναι γεμάτη ταλαιπωρίες κι αὐτὸ γιατί ὀφείλουν νά ἐπαγρυπνοῦν συνεχῶς γιὰ νά μὴν χάσῃ ἡ πόλις τήν αὐτάρκειάν της καί κατὰ συνέπεια τήν ἐνότητα καί τήν συνοχὴ τῆς.

Ἀλλὰ κατὰ πόσον πραγματοποιεῖται τὸ ἰδανικόν κράτος τήν στιγμὴν κατὰ τήν ὁποίαν ἡ πολιτικὴ ζωὴ εὐρίσκεται σὲ κατάστασι ἀποσυνθέσεως;

Ὄφείλουν λοιπὸν νά ἐπισημανθοῦν τὰ τρωτὰ τῶν καθεστῶτων, ἀναλόγως τῆς διαφορᾶς καί τοῦ ἐκφυλισμοῦ τῶν. Ἡ δια-

φορὰ τῶν ἀρίστων ὀδηγεῖ στὴν τιμοκρατίαν. Ἡ τιμοκρατία μιμεῖται τὴν νᾶριστοκρατίαν, πλὴν ὅμως παρουσιάζει ἐκδηλοὺς τὴν ἀγάπην τοῦ χρήματος, τοῦ πλοῦτου καί τοῦ χρηματισμοῦ. Ὁ τιμοκρατικὸς ἀνθρώπος εἶναι φιλόνεικος, αὐθάδης, φίλαρχος, φιλότιμος καί ὅσον γηράσκει φιλοχρήματος κυριαρχεῖται δὲ ἀπὸ τίς συναισθηματικῆς του ἐκρήξεις. Ὁ ἐκφυλισμὸς τῆς τιμοκρατίας ὀδηγεῖ στὴν ὀλιγαρχίαν. Οἱ ὀλίγοι πλουτοκράτες ἀποκλείουν ἀπὸ τὰ κοινὰ τὴν μᾶζαν τῶν πτωχῶν. Ὁ πλοῦτος θεοποιεῖται καί ἡ ἀρετὴ εἶναι ἄνευ σημασίας. Ἡ ἀνικανότης κατανομῆς τῶν ἀγαθῶν καθιστᾷ

τήν πολιτεία ἀσταθῆ. Ὁ ὀλιγαρχικός πεφρονεῖ τὴν παιδεία καὶ τὴν ἀρετὴ· κυριαρχεῖται ἀπὸ τὴν ἀγάπῃ τοῦ χρήματος καὶ χειραγωγεῖται ἀπὸ ἐπιθυμίες, πού ὀδηγοῦν στὴν ἀδικία καὶ τὸ κακούργημα. Ἔτσι εἶναι πανεύκολος ὁ περαιτέρω ἐκφυλισμός· στήν δημοκρατία ὅταν ἡ ἀνισότης καταστήσῃ τοὺς πολλοὺς πτωχοὺς ὀποχειρίους ἀποτυχημένων δημοκόπων ἢ ὀλιγαρχικῶν ὀμάδων, οἱ ὁποῖοι μὲ στόχο ὀποτίθεται τὴν λαϊκὴ ἐξουσία, ἀνατρέπουν τὸ καθεστῶς. Χαρακτηριστικὸν τῆς δημοκρατίας εἶναι ἡ ἐλευθερία τοῦ λέγειν καὶ πράττειν. Πολύ σύντομα μετατρέπεται σὲ ἀσυδοσία, ἀναρχία καὶ ἐξομείωσι τῶν πάντων. Διακρίνεται γιὰ τὴν ὀπερβολὴ σὲ κάθε τομέα, τὴν ἀσωτεία, τὴν ἀναρχία καὶ τὴν ἀναίδεια χωρὶς διανοητικούς ἢ ἠθικούς φραγμούς. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κυκεῶνος αὐτοῦ εἶναι ἡ τελικὴ πῦσις στήν τυραννία. Ἀπὸ τὴν ἀκρατο ἐλευθερία πηγάζει ἡ δουλεία. Κάποιος δημαγωγὸς ἐπιβάλλει τὴν δύναμι του

μέσω μιᾶς ὀποτιθεμένης φιλολαϊκῆς πολιτικῆς καὶ ὀποδουλάνει τοὺς πάντας. Ὁ τυραννικός γίνεται ἔτσι καχύποπος καὶ ἐπικίνδυνος γιὰ παντοῦ ἢ ἐξουσία του εἶναι αὐθραστος. Καθὼς εἶναι γέννημα τοῦ δημοκρατικοῦ, φέρει ὄλα του τὰ ἐλαττώματα. Εἶναι τὸ ἔσχατο ὀριο τῆς πτώσεως.

Καὶ ὁ ἐθνικοσοσιαλισμός; Ὀὔτε κἀν αὐτοὶ οἱ ἐπικριτὲς του δὲν ἀρνοῦνται τὴν ἀριστοκρατικὴ του ὀφή. Καὶ θὰ πλεον νά εἶναι σαφές ὅτι ὀχι μόνο ἀκολουθεῖ πιστὰ τὴν πολιτεία ἀλλὰ τὴν καθαγιάζει.

Ὁ ἐθνικοσοσιαλισμός εἶναι ἡ δυναμικὴ ροπή τοῦ αἰῶνος μας ἢ παράλληλη ἀπάντησι στὸ πρόβλημα τῆς τωρινῆς παρακμῆς, γεννημένος ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς γῆς, τοὺς ἀδελφούς τοῦ αἵματος, τὴν γενεὰ τῶν τιτανίων ριζῶν, ἀπὸ τὸν Προμηθεα μέχρι τὸν μυστηριῶδη Γκάλλαχαντ, τὸν ἰππότη τοῦ Γκράαλ καὶ ἀπὸ τὸν Ἀπόλλωνα μέχρι τὸν Μπεσοῦλφ τῶν παγανιστικῶν θρύλων.

«Ὁ ἀναξ, οὗ τὸ μαντεῖόν ἐστι τὸ ἐν Δελφοῖς, οὔτε λέγει οὔτε κρύπτει ἀλλὰ σημαίνει».

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ

**ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΗ: ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ /
ΑΝΔΡΕΑ ΔΕΝΔΡΙΝΟΥ / ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΚΕΨΙΣ / ΑΘΗΝΑΙ 1981**

Υστερα από πληθώρα ἀμφιταλαντευομένων συγγραφέων, πού συσκότισαν παρά διευκρίνησαν τό πρόβλημα τοῦ Σιωνισμοῦ ἐν σχέσει μέ τόν Ἑλληνισμό καί τοὺς φυσικούς κληρονόμους του — τοὺς Εὐρωπαίους — βλέπουμε μέ μεγάλη ἱκανοποίησι, ἕνα δοκίμιο, προσωρισμένο νά διαφωτίσῃ ἀλλά καί νά προβληματίσῃ, τόσο τόν μέσο, ὅσο καί τόν ἀπαιτητικό ἀναγνώστη, πάνω σ' ἕνα θέμα, πού προκαλεῖ πάντοτε κυκεῶνα ἀντιφατικῶν συζητήσεων.

Ποτέ στήν χώρα μας τό φαινόμενο τοῦ Σιωνισμοῦ δέν ἐξετάσθηκε ὀλοκληρωτικά. Οἱ κατά καιρούς δημοσιευθεῖσες ἔρευνες, ἦσαν ἔρευνες περιορισμένης ἐκτάσεως, μέ ἀπώτερο σκοπό τήν κάλυψι κενῶν καί τήν ἀντλήσι δικαιολογιῶν γιά τά δεινά καί τίς περιπέτειες τοῦ λαοῦ μας κατά τήν μακράϊωνο ἱστορική του πορεία.

Οἱ ἔλλειπεις ἔρευνες καί τά κατά καιρούς ὑποπτα συμφέροντα εἶχαν σάν βασική τους ἐπιδιώξι, τήν παρουσίασι τοῦ Ἑβραίου, σάν ἀποδιοπομπαίου τράγου. Ἐμπνευσμένες ἀπό μιὰ φθηνή προπαγάνδα — πολλές φορές θεολογικοῦ χαρακτήρος — σκόπευαν στόν συναισθημάτικο κόσμο τοῦ Ἑλληνοσ, μέ ἀπώτερό τους ἴσως στόχο τήν δημιουργία ἐνός ἀρνητικοῦ κλίματος, πού πιθανῶς ὡδήγοῦσε σέ καταστάσεις ἀχαλίνωτες, ὡδηγούμενες ἀπό ἕνα συλλογικό μῖσος.

Γιά πρώτη φορά, ὁ Ἐκδοτικός οἶκος ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΚΕΨΙΣ, παρουσιάζει ἕνα βιβλίο πού ἀντιμετωπίζει, ἐπίσης γιά πρώτη φορά τό Σιωνισμό, σάν μιὰ γενική ἀρνητική πολιτιστική ρολή, προϊόν τοῦ Σημητικοῦ τρόπου σκέψεως. Ὁ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ-ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ τοῦ Ἀνδρέα Δενδρινοῦ (1981), ἔρχεται σέ μιὰ κρίσιμη φάσι τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας, γιά νά βοηθήσῃ τοὺς Ἑλληνοσ νά ἀντιληφθοῦν τήν φύσι καί τίς προσδοκίες μιᾶς πληθώρας τάσεων, ἰδεῶν, τρόπων ζωῆς, ἀλλά καί πολιτικῶν σχηματισμῶν, πού κρούοντας τίς πόρτες τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς προετοιμάζουν μ' ἕναν ἴσως καινούργιο Δούρειο Ἴππο τήν ἐσωτερική της ἄλωσι.

Μέσα σ' ἕνα κείμενο 172 σελίδων, μεστό καί ταχύ ὡς πρός τήν ἀφηγηματική του μορφή, ἐκτυλίσσονται ἕνα ἕνα, τά δραματικά ἐπεισόδια τῆς ἱστορίας μας, πού ξεκινώντας πάντοτε ἀπό τήν ἴδια ἀφετηρία, τό Σιωνιστικό πλέγμα, ὡδήγησαν τόν λαό μας σέ ἡττες, καταστροφές, δάκρυα καί ἀνείπωτο πόνο.

Ἀποφεύγοντας τήν φθηνή προπαγάνδα, ὁ συγγραφεύς κινεῖται ἀποκλειστικά καί μόνον στόν γῆδρο τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων, μέ συντομία, χωρίς φλυαρία καί λακωνικά συμπεράσματα.

Δέν εἶναι πρώτη φορά, πού ὁ κ. Δενδρινός ἀσχολεῖται μέ τό θέμα αὐτό ἀλλά εἶναι ἡ πρώτη φορά, πού παρουσιάζει σ' ἕνα ὀλοκληρωμένο ἔργο, τά στοιχεῖα καί τίς σκέψεις του πάνω στό πρόβλημα.

Αὐτή ἀκριβῶς ἡ ἐνιαία ἀντιμετώπισι τοῦ Σιωνιστικοῦ κινδύνου, πολύ πέραν τῶν καθημερινῶν προβλημάτων, πού ἀναλύει τήν καταστροφική του μαγία ἀπέναντι σέ μιὰ πνευματική ὀντότητα, τό Ἑλληνικό πνεῦμα, εἶναι ἡ μεγάλη προσφορά τοῦ ἔργου στόν ἀναγνώστη πού βασανίζεται προσπαθώντας νά βρῆ μιὰ ἀπάντησι, παραπαιώντας ἀνάμεσα σ' ἕνα καταγιισμό συνθημάτων ἐκ δεξιῶν καί ἀριστερῶν, πού συσκοτίζουν, ἀποβλακώνουν καί ὡδηγοῦν σέ παρανοήσεις.

Τέλος πολύ σωστή ἡ ἄμεσος παράθεσις τῶν πηγῶν καί τῶν παραπομπῶν, πού διευκολύνουν τόν ἀναγνώστη ἀλλά καί δέν ἀφήνουν περιθώριο ἀμφισβητήσεως τῶν παρατιθεμένων στοιχείων. Τό βιβλίο διατίθεται ἀπό τό βιβλιοπωλεῖο ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΚΕΨΙΣ.

Η ΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

α: 'Ο 'Εθνικοσοσιαλισμός ως ιδεώδες αγωγής των 'Αρχαίων 'Ελλήνων

"Όπως κάθε επιστήμη, τέχνη και φιλοσοφική θεωρία έτσι και ο εθνικοσοσιαλισμός ως θεωρία και πράξις την αρχήν του έχει πλησίον των ενδόξων ήμων προγόνων. Οί προπάτορές μας αναμφιβόλως ήσαν οί πρώτοι εθνικοσοσιαλισταί. Τοῦτο γίνεται ἀντιληπτόν ἀπό τά γραπτά μνημεία τῆς 'Αρχαίας 'Ελληνικῆς φιλοσοφίας. "Αν ἐρευνήσουμε αὐτά θά δοῦμε ὅτι ἀπό τήν 'Ομηρικὴν ἐποχὴν μέχρι τοῦ Χρυσοῦ Αἰῶνος τοῦ Περικλέους ὁ "Ελλην κατείχετο ἀπό δύο μεγάλους ἀρετάς, τήν ἀγάπην πρὸς τήν Φυλὴν καὶ τήν ἀγάπην πρὸς τήν Πατρίδα μέ τήν ὁποία ἦτο ἀρρήκτως συνδεδεμένη καὶ ἡ θρησκεία. Αἱ δύο αὐταὶ θεῖαι ἀρεταὶ ἔβαινον κατὰ μίαν ἀνιούσαν κλίμακα διαμορφώσεως, ἔφθασαν δέ κατὰ τοὺς κλασσικοὺς χρόνους εἰς τὸ τελειότατον εἶδος ἐθνικοσοσιαλισμοῦ.

Κατὰ τήν 'Ομηρικὴν ἐποχὴν ὅπου ἡ ὑπαρξις μιᾶς Φυλῆς εὐδοίκετο ἐπὶ τῆς αἰχμῆς τοῦ ξίφους, ἡ δὲ ἀξία τοῦ ἀτόμου ἐμετράτο μέ τὸ μέγεθος τῶν πολεμικῶν του κατορθωμάτων, τὸ κατ' ἐξοχὴν γνῶρισμα τοῦ "Ελληνος ἦτο ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ φρόνησις ἡ προερχομένη ἐκ τῆς πολυπειρίας καὶ ἐκδηλωμένη διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ λόγου, ἀφ' ἑτέρου δέ ἡ πολεμικὴ δραστηριότης. Οἱ 'Ομηρικοὶ "Ελληνες ἠτένιζον τήν δόξαν καὶ ἐπόθουν τήν ὑστεροφημίαν διὰ τοῦτο οἱ νικῶντες καὶ οἱ νικώμενοι εἰς τήν μάχην ἠύχοντο νά πέσουν μετὰ δόξης διὰ νά ἀφήσουν μίαν καλὴν ἀνάμνησιν εἰς τοὺς ἐπερχόμενους. Πρέπει ἐδῶ βεβαίως νά παρατηρήσουμε ὅτι τὸ πολεμικόν τοῦτο μένος ἦτο περισσότερον ἕνα εἶδος ἀτομικῆς γενναιότητος συνδεδεμένον ὅμως πάντοτε μέ μίαν γλυκύτητα ἤθους, μέ μίαν ὠραιότητα καὶ μεγαλοκαρδίαν ἔναντι φίλων καὶ συνανθρώπων. "Ενας ὠραῖος ἱπποτισμὸς διέκρινε πάντοτε τοὺς 'Ομηρικοὺς εὐγενεῖς μας.

'Αργότερον ὁ ποιητὴς 'Ησίοδος θέλοντας νά μετριάσῃ τὸ 'Ομηρικόν τοῦτο πολεμικόν μένος ὕμνησε τήν ἀξίαν τῆς ἐργασίας καὶ τῆς δικαιοσύνης διὰ νά κάμῃ μέ αὐτόν τὸν τρόπο ἀσφαλέστερα τὰ θεμέλια τῆς ἐθνικοσοσιαλιστικῆς κοινότητος. 'Εδίδαξεν ὅτι ἄνευ δικαιοσύνης δέν εἶναι δυνατόν νά ὑπάρξῃ Κοινότης καὶ ὅτι αἱ σχέσεις τῶν ἀτόμων τῆς Φυλῆς πρέπει νά διέπονται ἀπαραιτήτως ὑπ' αὐτῆς.

Βραδύτερον κατὰ τήν ἐποχὴν τοῦ Τυρταίου τοῦ ἔμπυχτοῦ τοῦ Δωρικοῦ Λαοῦ τῆς Σπάρτης, ὕμνήθη πάλι τὸ 'Ομηρικόν Πολεμικόν ιδεώδες ἀλλὰ εἰς τελειωτέραν μορφήν. Συνεδέθη δηλαδὴ συνειδητῶς πλέον ὁ ἥρωικός ἱπποτισμὸς πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Κοινότητος καὶ τῆς Φυλετικῆς ἰδέας. 'Ο W. JAGER λέγει ὅτι κριτήριον διὰ τοῦ ὁποίου πρέπει νά δοκιμάζεται ἐκάστη ἀληθινὴ ἀρετὴ εἶναι τὸ κριτήριον τὸ ὅποιον καθορίζει τὸ κοινόν συμφέρον τῆς Φυλῆς. 'Ατομικὰ συμφέροντα καὶ ἀτομικοὶ ὑπολογισμοὶ δέν πρέπει νά ὑπάρχουν καὶ σὲ κάθε βῆμα καὶ κάθε ἐνέργειά του πρέπει ὁ Στρατιώτης-Πολίτης τῆς Κοινότητος νά δραματίζεται τήν Φυλὴν.

'Η νεολαία θά πρέπει νά διαπαιδαγωγῆται συμφῶνως πρὸς αὐτὴν τήν ἀρχὴν διὰ νά καταστήτῃ δυνατόν ἡ Φυλὴ νά ἀποτελῆται μόνον ἀπὸ ἐθνικοὺς ἥρωας. Εὐτυχῆς ἦτο κατὰ τὸν Τυρταῖον ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τὸν ὅποιον ἤθελε νά πάρῃ ὁ "Αρης ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου εἰς τοὺς κόλπους του, διότι τὸ ὄνομά του θά μείνῃ ἀλησμόνητον καὶ αὐτός πού πεθαίνει πολεμῶντας περῶ στήν 'Αθανασία. Αὐτό ἦταν τὸ καθαρῶς ἐθνικόν ιδεώδες διὰ τοῦ ὁποίου διαπαιδαγωγήθησαν οἱ Σπαρτιάται καὶ ἀπέβησαν πραγματικοὶ ἐθνικοὶ ἥρωες ἀξιοὶ παντός θαυμασμοῦ.

'Ο Πίνδαρος ἀργότερον ἐξῆρε τὸ ἀγωνιστικόν ιδεώδες ὑπὸ τήν μορφήν τοῦ ἀθλητοῦ σὲ συνδυασμό μέ τήν πνευματικὴν μόρφωσιν διὰ νά δύναται ὁ ἄνθρωπος ἀφ' ἑνὸς μὲν νά ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, ἀφ' ἑτέρου δέ διὰ νά εἶναι σωματικῶς εἰς θέσιν νά ὑπερασπίσῃ τήν ἀτομικὴν του καὶ τήν τῆς Πατρίδος Τιμὴν. Οἱ τραγικοὶ ποιηταὶ

μας βμνησαν αναλόγως τήν διαμόρφωσιν τοῦ ἀτόμου εἰς τέλειον πολίτη. Ἡ τελειότης αὐτῆ συνίστατο κατὰ τοὺς τραγικούς εἰς τήν ἀπόκτησιν πέντε θεμελιωδῶν διὰ τήν ζωὴν ἀρετῶν: τῆς σοφίας, τῆς ἀνδρείας, τῆς σωφροσύνης, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς εὐσεβείας. Ὁ πολίτης αὐτός εἶναι κατὰ τοὺς Ἀθανάτους τραγικούς μας ψυχικῶς, πνευματικῶς καὶ σωματικῶς τέλειος. Τοῦτο εἶναι τὸ ἰδεῶδες εἰς τὸ ὁποῖον κατέληξεν ἡ διαμόρφωσις τῶν φιλοσοφικῶν ἀντιλήψεων περὶ ζωῆς ἀπὸ τῆς Ὀμηρικῆς Ἐποχῆς μέχρι τῶν Κλασσικῶν χρόνων.

Διὰ νὰ ἔλθωμεν εἰς τὸν Πλάτωνα, εἰς τήν Πολιτείαν τοῦ ὁποῖου κυριαρχοῦν ἐξ ὀλοκλήρου αἱ ἔθνικοσοσιαλιστικαὶ ἀρχαί. Εἰς τήν Πλατωνικὴν Πολιτείαν ἕκαστος ὀφείλει καὶ δικαιούται νὰ προσφέρῃ τήν ἐργασίαν του καὶ αὐτὴν τὴν ἴδιαν τὴν ζωὴν του ἀκόμη ἐπ' ἀγαθῆ τῆς Φυλετικῆς Κοινότητος. Τὸ ἄτομο πρέπει νὰ ἐργάζεται διὰ τὴν Κοινότητα ἀλλὰ καὶ νὰ ἀπολαμβάνῃ τὰ ἀγαθὰ τὰ προερχόμενα ἐκ τῆς κοινῆς συνεργασίας. Οἱ πρόγονοί μας κατέληξεν δι' αὐτοῦ τρόπον εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι τὰ ἄτομα γεννῶνται διὰ τὴν Κοινότητα καὶ ὅτι ἐπομένως πρέπει κατὰ τὰς ἀνάγκας αὐτῆς καὶ νὰ διαπαιδαγωγοῦνται, ἀλλὰ καὶ ἀντιστρόφως ὅτι ἡ Κοινότης δὲν εἶναι μία ὀντότης ξένη πρὸς τὰ ἄτομα καὶ ὅτι σκοπὸν ἔχει τὴν εὐτυχία τῶν Πολιτῶν, μὲ μίαν λέξιν ἡ Κοινότης εἶναι διὰ τοὺς Πολίτας.

Ὅλαι αὗται αἱ φιλοσοφικαὶ ἀντιλήψεις ἐφημερόσθησαν κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν ἀγωγήν τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων ὑπὸ τῆς Κοινότητος καὶ τοῦτο διότι διὰ τῶν προγόνων μας ἡ φιλοσοφία δὲν ἦτο ὀλόγος κενός σημασίας ἀλλὰ τρόπος ζωῆς. Ἡ ἀγωγή τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων εἰς τὸ σύνολόν της ἐξεταζομένη διεπνέετο ἀπὸ ἔθνικοσοσιαλιστικὰς ἀρχάς. Ἀρρενες καὶ θήλειες ἔπρεπε νὰ προπαρασκευάζονται ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας ὥστε νὰ γίνουσι ἀξιοὶ πολῖται ἱκανοὶ καὶ ἀποδοτικαὶ εἰς τὸν καιρὸν τῆς εἰρήνης καὶ γενναῖοι Στρατιῶται εἰς τὸν καιρὸ τοῦ Πολέμου. Χωρὶς πάθη ταπεινά, ὀλιγαρκεῖς, ἀφοβοὶ, τολμηροί, ἔτοιμοι νὰ ὑπερασπισθοῦν τὸ Μεγαλεῖο τοῦ Αἵματος καὶ τῆς Γῆς σὲ κάθε προσταγῆ τῆς Κοινότητος.

β: Τὸ Ἐθνικοσοσιαλιστικὸν Σῦστημα Ἀγωγῆς τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Πολιτείας

Ἡ ἀγωγή τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων διεμορφώθη εἰς συγκεκριμένον παιδαγωγικὸν σύστημα, παρουσιάζει δὲ εἰς τὴν πράξιν δύο μορφάς: τὴν σχολικὴν καὶ τὴν κοινωνικὴν. Ἡ ἀγωγή τῶν πολιτῶν ἀφοροῦσε ἀφ' ἑνὸς μὲν τοὺς παῖδας καὶ τοὺς ἐφήβους, ἀφ' ἑτέρου δὲ τοὺς ἐνήλικας ὡς ἀναφορὰ τὴν κοινωνικὴν ζωὴν.

Σχολικὴ Ἀγωγή:

Κατ' ἄρχην ὀφείλομε νὰ εἰπῶμεν ὅτι ἡ ἐκπαίδευσις ἦτο ὑποχρεωτικὴ δι' ὅλους τοὺς πολίτας ἐνηλίκους καὶ ἀνηλίκους. Ἡ ὄλη δὲ διαπαιδαγωγῆσις ἐτελεῖτο ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτείαν τῆς Πολιτείας καὶ βάσει τῶν Φυσικῶν Νόμων τῆς Φυλετικῆς Κοινότητος. Τὸ βάρος δὲ τῆς Κοινοτικῆς ἐποπτείας διοχετεύετο περισσότερον εἰς τὴν ἀγωγή τῶν ἐφήβων. Καὶ τοῦτο διότι μόνον ἐπὶ τῶν ἐφήβων ἕνεκα τῆς σωματικῆς καὶ ψυχικῆς διαπλάσεως ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὴν ἡλικίαν τῶν εἶναι δυνατόν νὰ εὕρη πλήρην ἐφαρμογὴν ἡ ἐκπαιδευτικὴ πολιτικὴ. Εἰς τὸ σχολεῖον ἡ μόρφωσις ἦτο πνευματικὴ, σωματικὴ καὶ βουλευτικὴ.

Ἡ πνευματικὴ ἀγωγή:

Συστίστατο εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, γραφὴν, ἀριθμητικὴν, φωνητικὴν μουσικὴν καὶ ἐνόργανον μουσικὴν. Διὰ τὰ τρία πρῶτα μαθήματα εἶχον τοὺς γραμματοδιδασκάλους, διὰ δὲ τὰ δύο τελευταῖα εἶχαν τὸν κιθαριστὴν ὁ ὁποῖος ἐλάμβανε καὶ τὸν μεγαλύτερον μισθὸν ἐξ ὅλου τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ. Τὸ ἀξιοπερίεργον δι' ἡμᾶς γεγονός τῆς ἀμοιβῆς τοῦ κιθαριστοῦ ἐξηγεῖται ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι μὲ τὴν μουσικὴν, ἡ ὁποία ἐθεωρεῖτο καὶ τὸ πρῶτον μάθημα, ἦτο ἀρρήκτως συνδεδεμένο καὶ τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν. Ὁ μουσικοδιδάσκαλος ἐδίδασκε ἐπίσης τοὺς θρησκευτικοὺς ὕμνους διὰ τὰς δημοσίους ἐορτάς εἰς τὰς ὁποίας ἐλάμβανον μέρος καὶ οἱ παῖδες ἀποτελοῦντες τοὺς χορούς. Μὲ τὸ μάθημα τῆς μουσικῆς ἦσαν ἐπίσης συνδεδεμένα καὶ τὰ ὑπέροχα ἔργα τοῦ Ὀμήρου, τοῦ Σόλωνος, τοῦ Τυρταίου κτλ. μέσω τῶν ὁποίων ἐσφυρηλατεῖτο κατὰ τὸν πλέον θαυμάσιον τρόπον τὸ ἔθνικόν φρόνημα τῆς μαθητιώσης νεολαίας.

Γενικῶς δυνάμεθα νὰ εἰπῶμεν ὅτι εἰς τὸ σχολεῖον ἡ πνευματικὴ ἀγωγή ἀποσκοποῦσε ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ ἐφοδιάσῃ τὴν νεολαία μὲ τὰς ἀπαραίτητους διὰ τὴν πρακτικὴν ζωὴν γνώσεις καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ γαλβανίσῃ τοὺς νέους εἰς Ἑλληνας Πατριώτας.

Ἡ σωματικὴ καὶ βουλευτικὴ ἀγωγή:

Ἀπὸ τοὺς σοφοὺς προγόνους μας δὲν εἶχεν διαφύγει ἡ σκληρὰ πραγματικότης, ὅτι

δηλαδή διά νά ζήση κάποιος καί νά ἀνθέξη εἰς τήν ἀμειλικτον πάλη τῆς ζωῆς χρειάζεται ἀφ' ἑνός μὲν ὑγιές καί ρωμαλέον σῶμα, ἀφ' ἑτέρου δέ σιδηρά βούλησις. Ἡ σοφία μόνη χωρίς νά συνοδεύεται ἀπό ἰσχυρούς μῦς καί ἰσχυροτέραν βούλησιν δέν ἐξησφάλισε τήν ἐπιτυχίαν εἰς τήν ὑπέρωχον φυσική ζωὴ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Ἡ Θεά Ἀθηνά συμβόλιζε δτήν σοφίαν ἀλλά καί τό πολεμικόν μένος τό ὁποῖον ᾤφειλαν νά ἔχουν διά τόν ἀγῶνα ὑπέρ βωμῶν καί ἐστιῶν. Τά βουλευμάτα τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς δέν ἦσαν μόνον σοφά ἀλλά καί πολεμικά. Ο ΕΛΛΗΝ ΩΦΕΙΛΕ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΣΟΦΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΙΚΟΣ. Δι' αὐτόν ἀκριβῶς τόν λόγον οἱ πρόγονοί μας ἄσκοδσαν τοὺς νέους εἰς τὰ πολεμικά ὄπλα καί εἰς τὰς λοιπὰς σωματικές ἀσκήσεις. Σκληραγωγία εἰς τό ψῦχος, ζέστην, πείναν κλπ. συνετέλουν ἀναμφιβόλως εἰς τήν ἐκγύμνασιν τοῦ σώματος καί τῆς βουλήσεως. Ἡ ἄσκησις εἰς τὰ πολεμικά ὄπλα ἰσχυροποιούσε τήν βούλησιν καί πλημύριζε τήν καρδιά ἀπό ἀνδρικό φρόνημα.

Ὁ Πλάτων εἰς τοὺς Νόμους Του μᾶς λέγει διά ἕνα σχολικόν πρόγραμμα εἰς τό ὁποῖον συνυπάρχει ἡ διδασκαλία τῆς πολεμικῆς τέχνης μέ τήν μουσικήν. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἐπιτυγχάνεται ἡ ταυτόχρονος καί ἁρμονική ἄσκησις πνεύματος, ψυχῆς καί σώματος.

«ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΩΝ ΕΠΙΡΕΠΕ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΧΑΛΥΒΔΙΝΑ ΔΙΑ ΝΑ ΔΥΝΑΝΤΑΙ ΝΑ ΒΑΣΤΑΖΟΥΝ ΤΟΣΟΝ ΓΕΝΝΑΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ». Θεῖος Συνδιασμός!

Πρέπει νά ἀναφέρωμεν ὅτι διά τὰς σωματικές ἀσκήσεις ἐξελέγοντο κατόπιν αὐστηρῶν δοκιμασιῶν οἱ κατάλληλοι εἰδικοί διδάσκαλοι. Διά τήν σωματικήν ἀγωγὴν ὑπῆρχαν δύο εἰδῶν διδάσκαλοι ὁ γυμναστής καί ὁ παιδοτρίβης. Εἰς ἕκαστο γυμνάσιο ὑπῆρχαν δύο γυμνασταί. Αὐτοὶ ἦσαν οἱ θεωρητικοὶ διδάσκαλοι τῆς γυμναστικῆς οἱ ὁποῖοι ἀνέπτυσον εἰς τοὺς γυμναζομένους τόν σκοπόν καί τήν λειτουργίαν κάθε μᾶς γυμναστικῆς ἀσκήσεως. Ὁ παιδοτρίβης ἦταν τό ἐκτελεστικόν ὄργανον τοῦ Γυμναστοῦ, ἐξετέλει δηλαδή κατά ὑποδειγματικόν τρόπον τὰς ἀσκήσεις πρὸς τοὺς γυμναζομένους, προνοῦσε τοὺς εἰδικούς ἀθλητάς καί ἐδίδασκε τήν ὑγιεινὴν τοῦ σώματος. Διά τήν ἐξάσκησιν εἰς τὰ πολεμικά ὄπλα εἶχαν εἰδικούς διδασκάλους τόν τοξότην καί τόν ὀπλομάχον. Αὐτοὶ προπονοῦσαν τοὺς ἐφήβους καί τοὺς παῖδας ἐκείνους πού εἶχαν περατώσει τὰς μουσικὰς σπουδὰς των.

Ἡ σχολικὴ ἀγωγή δι' ὀλίγων ἀπέβλεπε εἰς τήν διαμόρφωσιν ἀληθῶν Ἑλλήνων πατριωτῶν, οἱ ὁποῖοι παντοῦ καί πάντοτε νά σκέπτονται καί νά πράττουν διά τό μεγαλεῖον τῆς Φυλῆς. Διεκρίνετο δέ αὕτη διά τήν αὐστηράν πειθαρχίαν καί διά τό ἐνιαῖον τῆς κατευθύνσεως ὄλων τῶν ἐνεργειῶν τῆς Πολιτείας πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ αὐτῆς.

Κοινωνικὴ Ἀγωγή

Αὐτό ὅμως πού εἶναι καί τό πλέον ἀξιοθαύμαστον εἰς τό ἐκπαιδευτικόν σύστημα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἦτο ἡ ἀντίληψις ὅτι ἡ ἀγωγή δέν πρέπει νά περιορίζεται μόνον εἰς τό σχολεῖον. Ἦσαν δηλαδή τῆς γνώμης ὅτι ἡ διαπαιδαγώγησις τῆς νεολαίας εἰς τό σχολεῖον δέν ἐπαρκοῦσε διά νά τήν ἐφοδιάσῃ μέ τὰς καταλλήλους δυνάμεις διά νά ἀνθέξουν εἰς τήν κοινωνικὴν ζωὴν. Ἡ παιδικὴ καί ἐφηβικὴ ἡλικία εἶναι τέτοια ὥστε νά μὴν ἐπιτρέπη κατά τό χρονικόν διάστημα αὐτό τήν τελειοποίησιν των. Τό συναίσθημα τό κύριον χαρακτηριστικόν τοῦ ἐφήβου δέν εἶναι ἀρκετό διά νά συντελέσῃ εἰς τήν συνειδητὴν διαμόρφωσιν ἀρχῶν καί ἀξιωμάτων τῆς ζωῆς. Διά τοῦτο χρειάζεται κατ' ἐξοχὴν ἡ κρίσις, ὁ λόγος, ἡ πλήρως συνείδησις τὰ ὁποῖα ἐμφανίζονται βραδύτερον εἰς τόν ἄνθρωπον. Ὁ ἐφηβος ὁ ἀποφοιτῶν ἀπὸ τό σχολεῖον δέν ἐπρεπε νά παύσῃ νά διαπαιδαγωγῆται καί μάλιστα εἰς μίαν περίοδον πού ἦτο ἐπιδεκτικὸς ἀγωγῆς καί πού ἦτο πολὺ εὐκόλον νά παρασυρθῇ εἰς ἀνεπιθυμήτους κατευθύνσεις. Ἦτο πολὺ πιθανόν ἡ σχολικὴ ἀγωγή νά μὴν εἶχε οὐδεμίαν ἀπόδωσιν εἰς τήν κοινωνικὴν καί ἀτομικὴν ζωὴν ἂν δέν συνεχίζετο καί ἔξω ἀπὸ τό σχολεῖον, εἰς τήν κοινωνίαν.

Ἄν σήμερον οἱ πῖο πολλοὶ ναυαγοῦμε καί ταλαιπορούμεθα εἰς τήν βιοπάλην, ἂν σήμερον μᾶς ἔχει καταλάβει μία μελαγχολία καί ἀπαισιοδοξία διά τήν ζωὴν, τοῦτο ὀφείλεται κυρίως εἰς τὴν ἔλλειψιν κοινωνικῆς ἀγωγῆς. Ἄν σήμερον πολλοὶ τρέπονται πρὸς ἀντεθνικάς καί αἰσχροῦς σκέψεις καί ἐνεργείας ἡ κυρία αἰτία τούτων εἶναι ἡ ἀντίθεσις ἡ ὁποῖα παρατηρεῖται μεταξὺ τῶν ἀξιωμάτων τῆς ἀγωγῆς εἰς τό σχολεῖο καί εἰς τήν κοινωνικὴν ζωὴν. Σήμερον δύναται κάποιος νά εἶπῃ ὅτι ἡ κοινωνικὴ ζωὴ δέν ἀποτελεῖ συνέχειαν τῆς σχολικῆς, διότι εἰς τήν κοινωνίαν ἰσχύουν ἄλλα ἀρχαί καί ἀξίαι πολὺ διαφορετικαί ἀπὸ αὐτὰς πού διδάσκεται κάποιος εἰς τό σχολεῖον. Ἀπὸ αὐτό τό σημεῖον καί ὕστερα ἀρχίζει ἡ σύγκρουσις καί τό ναυάγιον πολλῶν εἰς τήν σημερινὴν κοινωνία.

Αυτό ήτο εν δόλῳ τὸ Σύστημα Ἀγωγῆς τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Πολιτεῖς τοῦ ὁποῦ συστήματος καρπὸς ἦτο ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς. Ἐὰν τώρα θέλουμε νὰ δώσουμε μίαν σύγχρονον ὀνομασίαν εἰς τὸ ἰδεώδες ἀγωγῆς τῶν ἀρχαίων προγόνων μας τότε θὰ πρέπει νὰ τὸ ὀνομάσωμεν ἀδιστακτῶς ἔθνικοσοσιαλιστικόν.

Leni Riefenstahl: δισκοβόλος.

ολυμπιακοὶ ἀγῶνες 1936

«Νά γενήτε σάν τόν ἀητό, πού εἶναι ὄρνεο ἡγεμονικό καί δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπό τὰ καμώματα καί τὰ χρυσαφιά στολίδια ἐνός παγωνιοῦ, τοῦ συμβόλου αὐτοῦ τῆς Ἐνατολῆς».

Γ.Π.Γ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΛΗΘΩΝ ΓΕΜΙΣΤΟΣ

Οἱ περισσότεροι ἀπό ἐμᾶς ἔχουν τήν ἐντύπωσι ὅτι οἱ τελευταῖοι διωγμοί ἐναντίον τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας ἔλαβον χώραν κατὰ τοὺς πρώτους Χριστιανικούς αἰῶνας, αἰῶνας φανατισμοῦ, δογματισμοῦ καί μισαλλοδοξίας. Οἱ περισσότεροι ἀπό ἐμᾶς ἀγνοοῦν τὸ γεγονός τῆς δημοσίας καύσεως τῶν «Νόμων» τοῦ Πλήθωνος κατὰ τὸν 15ον αἰῶνα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἐμπρηστής τῶν «Νόμων» ὁ «περίφημος» πατριάρχης Σχολάριος ὁ ὁποῖος παρέδωκεν εἰς τὸ πῦρ τὸ Νοεπλατωνικόν μῦθημα τοῦ φιλοσόφου ἐξορκίζων πάντας νά συντελέσουν εἰς τὴν καταστροφὴν οἰουδήποτε ἀντιγράφων.

Ποῖος ὅμως ἦτο αὐτός ὁ περίφημος Γεώργιος Πλήθων Γεμιστός; Ἐάν κατὰ τὴν σύγχρονον συνήθειαν θελήσωμεν νά ἀπαν-

τήσωμεν εἰς τὸ ποῖος μέ τὸν τίτλον τοῦ ἐν λόγῳ προσώπου θά πρέπει νά εἰπώμεν ὅτι κατεῖχε τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀνωτάτου δικαστικοῦ λειτουργοῦ εἰς τὸ Δεσποτάτον τοῦ Μορέως. Ἐάν πάλι δι' ὀρισμένους, ὅπως καί διὰ τὸν γράφοντα, εἶναι πολὺ πενηχρά ἡ περιγραφή τοῦ προσώπου δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου, τότε θά πρέπει νά εἰπώμεν ὅτι ὁ Γεώργιος Πλήθων Γεμιστός ἦτο φιλόσοφος, ὁ τελευταῖος Ἑλλην φιλόσοφος.

Τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ζωῆς τοῦ ἐπέρασε εἰς τὴν Λακωνικὴν Γῆν ὅπου καί ἀπέθανε εἰς ἡλικίαν ἐνενήκοντα πέντε ἐτῶν. Ἐχαιρε μεγάλης ἐκτιμῆσεως ἀπὸ τοῦ Βυζαντινοῦ Αυτοκράτορος, ἡ δὲ ἐπίδρασις τοῦ εἰς τὴν διαμόρφωσιν τοῦ Νεοελληνικοῦ καί Εὐρωπαϊκοῦ πνεύματος εἶναι θεμελιώδης.

ΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑΙ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ ΤΟΥ ΠΛΗΘΩΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ

Ὁ Πλήθων εἰς τὴν βάσιν τῆς σκέψεως Του ἦτο Νεοπλατωνικός, ἦτο ὁ τελευταῖος παγανιστὴς φιλόσοφος, ἕνας ἐραστής τῆς φύσεως καί τοῦ κάλλους προσηρμοσμένος εἰς τὴν πραγματικότητα τοῦ 15ου αἰῶνος καί εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς Του καί καθόλου ρωμαντικός καί οὐτοπιστής.

Ἐάν ὅμως βάσις τῆς σκέψεως Του ἦτο ἡ Ἀκαδημαϊκὴ γνῶσις θά πρέπει νά ἀναφερθῆ ὅτι μαζί μέ τὴν Πλατωνικὴν ἀλήθειαν εἰς τὸ ἔργον τοῦ Πλήθωνος ὑπάρχουν ἀνάμεικτα καί ἄλλα συγγενῆ στοιχεῖα ὅπως διάφοροι Πυθαγόρειοι δοξασῖαι καθῶς καί στοιχεῖα ἀπὸ τὴν πανάρχαιον Ζωροαστρικὴν θρησκείαν τῶν Ἀρίων λαῶν τῆς Ἀνατολῆς.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὅποιον εἶναι σχεδόν εἰς ὅλους ἀγνωστον εἶναι ὅτι ὁ Πλήθων ἦτο τὸ πρῶτον πνεῦμα εἰς τὴν Εὐρώπῃ τὸ ὅποιον ἀμφισβήτησε τὴν τυραννίαν τῆς αὐθεντίας τοῦ Ἀριστοτέλους. Περίφημοι μαθηταὶ Του ὅπως ὁ Βησσαρίων, ὁ Πέτρος Καλαυρός κ.α. ἔδωσαν τὸ μῦθημά Του εἰς τὴν

Δύσιν καί ἐδημιουργήθη μέσῳ αὐτῆς τῆς ἀμφισβήτησεως ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἀναγέννησις. Ἐάν κάποιος δηλαδὴ θά πρέπει νά θεωρηθῆ ὁ θεμελιωτὴς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἀναγεννήσεως αὐτός δέν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Γεώργιον Πλήθωνα Γεμιστόν.

Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον θά πρέπει νά ἀναφερθῆ ποῖος ἦτο ὁ φορεὺς ἐκεῖνος ὅστις ἐστήριξε τὸ δόγμα τῆς αὐθεντίας τῆς Ἀριστοτελικῆς σκέψεως. Φορεὺς αὐτῆς τῆς ἀπόψεως ἦτο ἡ Χριστιανικὴ ἐκκλησία ἐν γένει, καί ὅχι μόνον ἡ καθολικὴ ἐκκλησία ὅπως πιστεύουν οἱ περισσότεροι. Ἀρκεῖ νά εἰπώμεν ὅτι ἐπικεφαλῆς καί κορυφαῖος τῶν Ἀριστοτελικῶν τοῦ Βυζαντίου ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἦτο ὁ πατριάρχης Γεννάδιος Σχολάριος, τῶν δὲν Πλατωνικῶν ὁ παγανιστὴς Πλήθων.

Τὸ εὐλογον ἐρώτημα τὸ ὅποιον βεβαίως δημιουργεῖται εἶναι διὰ ποῖον λόγον ὁ Χριστιανισμὸς ἐνηγκαλίσθη τὸν Ἀριστοτέλην. Ἴσως διότι ἤθελαν εἰς τὸν Σημιτικόν σκοταδισμόν των νά δώσουν μίαν

επίφασιν φιλοσοφίας, φιλοσοφίας όμως όχι επικινδύνου αλλά κατά κάποιον τρόπον φιλοσοφίας δογματικής και αισθησιοκρατικής, εάν είναι δυνατόν να αποκληθῆ μία τοιούτου είδους «φιλοσοφία» φιλοσοφία. Βεβαίως ὁ τελευταίος υπεύθυνος δι' αὐτήν τήν διαστρέβλωσιν τῆς σκέψεως ἦτο ὁ Ἄριστοτέλης ὅστις εἶχε καί ἐπίγνωσιν τοῦ γεγονότος ὅτι δέν ἦτο ἕνας ἔρευνητής τοῦ Θείου καί τοῦ ἰδεατοῦ ἀλλά ἕνας ἐπιστήμων θετικῆς κατευθύνσεως ἐρευνητῶν τό πρακτικόν καί τό αισθητόν.

Ὁ Ἄριστοτέλης, ὁ μεγαλύτερος ἐπιστήμων ὄλων τῶν ἐποχῶν, ἔδωσε εἰς τήν ἀνθρωπότητα τό πείραμα διά νά τό χρησιμοποίησιν αὐτή ὡς μέσον πρακτικῆς ἀνιχνεύσεως τῆς ὕλικῆς εὐημερίας. Δέν εἶναι υπεύθυνος ὁ Ἄριστοτέλης ἐάν διάφοροι διαστρεβλωταί τῆς σκέψεως του ἐχρησιμοποίησαν τό πείραμα ὡς μέσον διά νά ἀνυψώσουν εἰς τό ἐπίπεδον τῆς θεότητος τόν ὀρθολογισμόν, τήν αισθησιοκρατία καί τόν ὀλισμόν.

Διά τούς πιστούς βεβαίως τῆς πλατωνικῆς σκέψεως οὐδεμίαν ἐπίδρασιν εἶχε οὐδέποτε ἡ ὕλιστική αὐτή θεώρησις τῶν πραγμάτων. Τό συντριπτικό ὅμως κτύπημα εἰς τήν αισθησιοκρατίαν καί τόν ὀλισμόν κατέφευεν ὁ Γερμανός Ἐθνικοσοσιαλιστής Φυσικός W. HEISENBERG (Βραβεῖον Νόμπελ 1932) ὅστις διά τῆς ἀρχῆς τῆς ἀβεβαιότητος ἀπέριψεν τόν νόμον τῆς αἰτιότητος εἰς τήν φύσιν, καί ἀπέδειξεν τήν ἀνικανότητα τῶν αἰσθήσεων καί τῆς ὕλης διά τήν κατάκτησιν τῆς Ἀληθείας, χρησιμοποιῶν μάλιστα αὐτό τό ἴδιον ἀκριβῶς τό ἐπιχείρημα τῶν, τό πείραμα. Ἡ ἀρχή τῆς ἀβεβαιότητος τοῦ HEISENBERG ἦτο ἡ πλέον μεγαλειώδης ἐκδίκησις τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος ἐναντίον τῶν διαστρεβλωτῶν τῶν μνημάτων Του.

Ἄξιζει νά ἀναφερθῆ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἂν καί ἀπομακρυνόμεθα τοῦ κυρίου θέματος μία χαρακτηριστική προσπάθεια, ἐκ μέρους τῶν θετικιστῶν, μειώσεως τῆς Πλατωνικῆς σκέψεως. Ὅταν κατά τās ἀρχάς τοῦ αἰῶνος μας ἐδημιουργήθη μία κυριολεκτικῆ ἐπανάστασις εἰς τās θετικὰς ἐπιστήμας διά τῆς ἀνακαλύψεως τῆς θεωρίας τῆς σχετικότητος δέν ἄργησαν νά ἐπρεθοῦν ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι μέσω τῆς θεωρίας τῆς σχετικότητος προσεπάθησαν νά ἀνατρέψουν τόν Πλάτωνα. Βασιζόμενος εἰς ἕν ἐκ τῆς περὶ οὗ ὁ λόγος θεωρίας συμπεράσμα, ὅτι δηλαδή δέν ὑπάρχουν ἰδανικοί εὐθεταί

εἰς τήν φύσιν, ἐδημιούργησεν ὁ RIEMAN τήν ὁμώνυμόν του Γεωμετρίαν. Τότε πολλοί ἤσαν ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἔσπευσαν νά θριαμβολογήσουν τόν θάνατον τοῦ Εὐκλείδιου Χώρου καί τῆς Πλατωνικῆς Γεωμετρίας. Ἐκεῖνο ὅμως τό ὅποιον δέν ἀντελήφθησαν καί οὔτε πρόκειται ποτέ νά ἀντιληφθοῦν, εἶναι ὅτι ἡ Γεωμετρία τοῦ Πλάτωνος δέν ἀνέμενε ἀπό κανέναν μίαν μέσω τῶν αἰσθήσεων πιθανήν διάψευσιν εἴτε ἐπαλήθευσιν. Καί δέν τό ἀντελήφθησαν διότι ἐξ ἰδίων κρίνουν τά ἀλλότρια, διότι δέν θά μπορέσουν ποτέ νά ἀντιληφθοῦν ὅτι τά μαθηματικά τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων δέν εἶχαν καμμίαν κυριολεκτικῶς ὕλιστικὴν σκοπιμότητα, ἀλλά ἀπέτελουν τό ὕψιστον μέσον μιᾶς ὑπερβατικῆς προσεγγίσεως τῆς ἀληθείας καί τοῦ πέραν τῆς ἀπάτης τῶν αἰσθήσεων αἰώνιου γίνεσθαι.

Καί εἰς αὐτό τό σημεῖον θά πρέπει νά εἰπωθῆ, διότι πολύ λόγος δι' αὐτήν τήν θεωρία ἔγινε, ὅτι καί ἡ θεωρία τῆς σχετικότητος ἀποτελεῖ δημιουργία τῆς Πλατωνικῆς σκέψεως. Εἰς τούς ὄρους τοῦ Πλάτωνος, εἰς τό λεξικόν κατά κάποιον τρόπον τῆς Πλατωνικῆς φιλοσοφίας, καί εἰς τήν λέξιν χρόνος ἐδρίσκωμεν τήν ἐξῆς ἐρμηνεία: Χρόνος εἶναι ἡ κίνησις τοῦ ἡλίου, Η ΜΕΤΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΕΩΣ. Εἰς αὐτήν ἀκριβῶς τήν φράσιν «Χρόνος εἶναι ἡ μέτρησις τῆς μετακινήσεως» διακρίνεται σαφῶς ἡ σχετικότης τῆς ἐννοίας τοῦ χρόνου μέ τήν ἐννοίαν τοῦ χώρου, διότι ἄλλως δέν ὑπάρχει μετακίνησις, καί μέ τήν ἐννοίαν τῆς ταχύτητος, διότι ἄλλως δέν ὑπάρχει κίνησις.

Μέσα εἰς αὐτήν λοιπόν τήν ἐποχὴν τοῦ 15ου αἰῶνος, ἐποχὴν πλήρη σκοταδισμού καί προκαταλείψεως, ἐνεφανίσθη ὡς κεραυνός ἐν αἰθρίᾳ τό φωτεινόν πνεῦμα τοῦ Νεοπλατωνικοῦ φιλοσόφου Πλήθωνος Γεμιστοῦ. Ἐχων νά ἀντιμετώπισῃ ἰσχυροῦς ἀντιπάλους καί πρῶτα ἀπ' ὅλα τήν Χριστιανικὴν Ἐκκλησία, ἐσκέφθη ὅτι διά τήν ἀντιμετώπισιν τῶν ὀργανωμένων δυνάμεων τοῦ σκοταδισμού θά ἔπρεπε νά δημιουργήσῃ καί αὐτὸς μίαν ἀνάλογον κίνησιν. Δημιουργεῖ ἔτσι τήν κίνησιν τῶν «ΕΛΛΗΝΙΖΟΝΤΩΝ» μέ ἔδραν τό περίφημον ἄντρον τοῦ εἰς τόν Ταύγετον. Σκοπὸς τῆς κινήσεως ἡ ἐπανίδρυσις τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας ὡς Αὐτοκρατορίας ἀκραιβῶς Ἑλληνικῆς. Ἡ δύναμις τῆς κινήσεως ξεπερνᾷ τὰ σύνορα τῆς Ἑλλάδος καί κατακτᾷ ὅλα τὰ φωτεινά πνεύματα τῆς ἀκμαζούσης τότε Ἰταλίας. Μέσω τῶν διακεκριμένων μαθη-

τών Του και της προσωπικής του ακόμη παρουσίας δίδει εις την Εὐρώπην τὴν σπορά τῆς Ἀναγεννήσεως. Μετὰ ἀπὸ ἐπίσκεψίν του, εἰς τὴν κατὰ κάποιον τρόπον ἀνεξάρτητον ἀπὸ τὸν Παπισμὸν Φλωρεντίαν, ἰδρύει ἐκεῖ Πλατωνικὴν Ἀκαδημίαν. Ὁ Πέτρος Καλαυρός, ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων μαθητῶν τοῦ Πλήθωνος, διακηρύττει ἐνώπιον τῶν Παπῶν ὅτι θὰ καταστρέψῃ τὸν Χριστιανισμόν.

Χαρακτηριστικὸν τῆς ἐπιδράσεως τοῦ Πλήθωνος εἰς τὴν Ἰταλίαν ὅτι τὸ 1475 ὁ ἄρχων τῆς πόλεως Ρίμινι Σιγισμόνδος ἐξέθαπεν ἐκ Πελοποννήσου τὰ ὀστά τοῦ

Πλήθωνος καὶ ὡς ἅγια λείψανα μετέφερον αὐτὰ εἰς Ἰταλίαν.

Με δύο λόγια ὁ Πλήθων εὐαγγελίσθη μίαν Νέαν Ὀρθοσκείαν, τὴν Ὀρθοσκείαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος τοῦ ὁποῦ Θεός ἦτο ὁ Πλάτων, Προφήτης του δὲ ὁ Γεώργιος Πλήθων Γεμιστός.

Πρὶν ἀναφέρουμε ὅμως τὰ συγκεκριμένα μέτρα τὰ ὁποῖα ἐπρότεινε ὁ Πλήθων διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ θὰ πρέπει νὰ σκιαγραφήσωμεν δι' ὀλίγων τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐξῆσεν καθὼς καὶ τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποῖαν εὗρίσκετο ἡ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία τότε.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗΝ ΤΟΥ ΠΛΗΘΩΝΟΣ

Ὁ Πλήθων ὡς γνωστὸν ἐξῆσεν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ τελευταίου αἰῶνος τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. Εἶναι βεβαίως ὄραϊον νὰ περιγράψωμεν τὰ ἱστορικά γεγονότα συμφώνως μὲ τὸν τρόπον ὁ ὁποῖος μας συμφέρει, δέν εἶναι ὅμως αὐτὸ καθόλου χρήσιμον καὶ ἐπικοδομητικόν. Πρέπει κάποτε τέλος πάντων νὰ ἀντιληφθοῦν ὅλοι οἱ Ἕλληνες ὅτι ἡ Πτώσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἦτο τὸ φυσιολογικὸν ἀποτέλεσμα μιᾶς ἐπὶ αἰῶνων σωρείας λαθῶν. Ἡ βυζαντινὴ συνείδησις ἡ ὁποία ἐπὶ χίλια χρόνια ἐκαλλιεργεῖτο εἰς τοὺς λαοὺς τῆς Αὐτοκρατορίας μὲ μόνον συνδετικὸν κρῖνον τὸ ὀρθόδοξον δόγμα κατέπεσεν μαζί μὲ τὴν Πόλιν ὡς χάρτινος πύργος. Αὐτὸ δὲ συνέβη διότι ἡ μόνη ἀδιάφορος πρὸς τὸν χρόνον πραγματικότης, ἡ πραγματικότης τοῦ Αἵματος δέν ἀπετέλει τὴν βάσιν τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας.

Χαρακτηριστικῶς ὁ WILL DURANT (Παγκόσμιος Ἱστορία τοῦ Πολιτισμοῦ, Τόμος Στ' σελίς 217) ἀναφέρει: «Καμμία ἄλλη κυβέρνησις δέν ὑπῆρξε ποτὲ τόσον ἀξία νὰ πέσῃ, ὅσον ἡ βυζαντινὴ. Ἐχουσα χάσει τὴν θέλησιν νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἑαυτὸν τῆς καὶ ἀνίκανος νὰ πείσῃ τοὺς ὑπερβολικῶς σκεπτικιστὰς Ἕλληνας, ὅτι εἶναι γλυκὸ καὶ εὐγενές νὰ ἀποθάνουν ὑπὲρ πατρίδος, δέν ἀπέστειλε στρατεύματα εἰς τοὺς συμμαχικοὺς στρατοὺς εἰς τὸν Ἔβρον, τὸ Κοσσυφοπέδιον καὶ τὴν Νικόπολιν. Διέθεσεν εἰς τὸν σουλτάνον 12.000 ἄνδρας τὸ 1379 καὶ βυζαντινὰ στρατεύματα κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἰωάννου Ζ' τοῦ Παλαιολόγου, ἐξηνάγκασαν τὴν βυζαντινὴν πόλιν Φιλαδέλφειαν εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, νὰ παραδοθῇ εἰς τοὺς Τούρκους (1390).»

Ὁ δὲ H. G. WELLS εἰς τὴν Παγκόσμιον Ἱστορίαν του (Τόμος Β', σελίς 837) γράφει: Αἱ σχέσεις μεταξύ τῶν Ὀθωμανῶν σουλτάνων καὶ τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων ὑπῆρξαν μοναδικαί εἰς τὰ χρονικά τῶν Μουσουλμανικῶν καὶ Χριστιανικῶν λαῶν. Οἱ υἱοὶ τῶν αὐτοκρατόρων καὶ τῶν βυζαντινῶν πολιτικῶν συνώδευαν τὰς Τουρκικὰς δυνάμεις ἀκόμη καὶ εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης».

Χαρακτηριστικὸν παράδειγμα τῆς ἀμβλύνσεως τῆς Ἑθνικῆς συνειδήσεως πού εἶχεν ἐπιφέρει ἡ βυζαντινὴ νοστοπρία τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸ παιδομάζωμα ὑπὸ τοῦ ἔθνικοῦ ἱστορικοῦ Κ. Παπαρηγόπουλου (Ἐπίτομος Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἑθνικοῦ, Μέρος Α', σελίς 363): «Εἶναι τόσον ἰσχυρὸν τὸ αἶσθημα τῆς Ἰδιοτελείας εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὥστε ὁ ἴδιος ὁ Γέρλαχ ἰσχυρίζεται ὅτι ἄλλοι γονεῖς προθύτως παρέδιδον τοὺς υἱοὺς των, τὰ δὲ παιδιά καὶ οἱ νέοι μὲ πόθον ἀνελογίζοντο τὴν πολυτελεῆν ζωὴν, τὴν ὁποῖαν θὰ ἐπερνοῦσαν εἰς τὸ σεράι. Καὶ τόσον ἐμεγάλωνεν τὸ κακὸν τοῦτο, ὥστε ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἑνετίας εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν κατὰ τὸ ἔτος 1554 Δομήνικος Τρεβιζάνος, ἀνέφερεν ὅτι τὸ παιδομάζωμα, τὸ ὁποῖον προηγουμένως ἔθεωρεῖτο ἡ μεγαλύτερα συμφορὰ, κατήντησε τότε νὰ θεωρεῖται ὡς ἐξαιρετικὸν εὐτύχημα.»

Αὐτὴ ἦτο ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐξῆσεν ὁ Γεώργιος Πλήθων Γεμιστός, μίαν ἐποχὴ παρακμῆς καὶ διαφθορᾶς ἧτις θὰ ἀπετέλῃ καὶ τὸ κύκνιον ἄσμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐάν τὸ φινάλε τῆς δέν εἶχε χαρακτῆρα ἠρωϊκὸν καὶ ἐπικόν. Ἡ πτώσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἴσως νὰ ἐσήμεινε τὸν θάνατον τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐάν ἔλειπε ἡ

ήρωϊκή θυσία του γενναίου Αυτοκράτορος Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, ο οποίος με τό αίμα Του έδωσε σάρκαν και όστά και συγκεκριμένον λόγον επιβίωσης εις τό 'Ελληνικόν Έθνος. Με τήν θυσία Του ανέστησε εις τήν συνείδησι του λαού τό παγανιστικό πρότυπο του ήρωος - ήμιθέου και του έδημιούργησε θέλησι διά ζωήν και ιδανικά πρός κατάκτησιν. Διότι διά νά

επιβίωση μία Φυλή χρειάζεται κάποιος Μύθος και τό ότι έπεβίωσε ή 'Ελληνική Φυλή κατά τά δισεκατα έτη τής Τουρκοκρατίας όφείλεται εις τόν Μύθον του Μαρμαρωμένου Βασιλιά της.

Η εύλογος άπορία όμως ή όποία δημιουργείται μετά από όλα αυτά είναι τί άκριβώς έπρότεινε ο Γεώργιος Πλήθων Γεμιστός διά τήν σωτηριάν του Έθνους.

ΑΙ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΛΗΘΩΝΟΣ ΓΕΜΙΣΤΟΥ ΔΙΑ ΤΗΝ ΩΤΗΡΙΑΝ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ

Κατά τās άρχάς του 15ου αιώνος ή Βυζαντινή Αυτοκρατορία ειχεν περιορισθί εις τήν Ανατολήν εις όρισμένους μόνον θύλακας - πόλεις. Η Μικρά Άσία ειχεν κατακτηθί σχεδόν όλόκληρος από τους Τούρκους, καθώς επίσης και ή Θράκη, ή δε υπόλοιπος ήπειρωτική Έλλάς δεν ειχε κατακτηθί από τους Τούρκους ή το διάσπαρτη από διάφορα μικρά κράτη - φέουδα. Έναντι αυτής τής δυσόιανης γεωπολιτικής καταστάσεως τό πρώτον τό όποιον έπρότεινεν ο Πλήθων εις τά πρός τόν Αυτοκράτορα ύπομνήματά Του ήτο μία στρατηγική ύποχώρησις του Έλληνισμού εις τήν Πελοπόννησον. Η Πελοπόννησος ήτο εκείνην τήν εποχήν ή μοναδική περιοχή του Έλληνικού χώρου χωρίς προβλήματα και με όμοιογενή πληθυσμόν. Διότι καθώς έλεγε: «Γόνιμη, σε πολύ εύνοϊκή γεωγραφική θέσι και συνδυάζουσα τά προσόντα μεγάλης νήσου και συνάμα μιάς στερηάς, άξιζε ιδιαίτερη προσοχή και φροντίδα. Οί κάτοικοι της χωρίς να θυσιάζουν μεγάλες δυνάμεις μπορούν ν' άποκρούσουν άποτελεσματικά κάθε επίθεσι έχθρική και νά επεκτείνουν άρκετά τήν κυριαρχία τους και στίς γειτονικές περιφέρειες. Η περιτείχισι του Ισθμού είναι τό πιό σημαντικό βήμα για τή σωτηρία και τό μέλλον και τώρα και πάντοτε.» Εις αυτήν τήν πρότασιν του Πλήθωνος ύπήρχαν σημαντικά στρατηγικά πλεονεκτήματα εάν αναλογισθώμεν τόσον τήν αδυναμία των Τούρκων εις τόν κατά θάλασσαν άγώνα όσον και τήν ευχέρεια εφοδιασμού ή όποία θά ύπήρχε εις περίπτωσιν πολιορκίας του περιτειχισμένου Ισθμού. Ηθελε δε τήν Πελοπόννησον όχι ως ένα στατικόν κράτος, αλλά ως όρμητήριο του Νέου Έλληνισμού, «όχι πιά στό Βυζάντιο, μά στήν Πελοπόννησο τήν πανάρχαιη Άκρόπολιν συμπάσης τής Έλ-

λάδος έπρεπε νά στηθί τό όρμητήριο και τό Κέντρον του Νέου Έλληνισμού». Πρώτη πρότασις λοιπόν του Πλήθωνος ζωτικός χώρος τής προσπαθείας άναγεννήσεως του Έλληνισμού, ή Πελοπόννησος.

Δευτέρα πρότασις του Πλήθωνος ή επιστροφή εις τήν αρχαίαν Έλληνική Θρησκεία. Διότι εγνώριζε καλώς ότι εάν κάτι περισσότερο από κάθε άλλο ώδήγησε τό Βυζάντιον εις τήν παρακμήν (εάν εγνώρισε ποτέ άκμήν) ήτο τό άνεθνικόν όρθόδοξον δόγμα μαζί με τά παράγωγά του: μία μοιρολατρική παθητικότητα, τόν μοναχικόν βίον και τήν άταξικήν όπτική τής όρθοδοξίας. Ηθελε νά εκτοπίση τό Στατικόν και τό Άμέγεθες τής Ανατολικής σκέψεως με τήν μορφή και τό κάλλος του Έλληνικού Πνεύματος.

Έκτός όμως από τήν περί Άληθείας αντίληψιν του Πλήθωνος ύπήρχαν και έτεροι πρακτικοί λόγοι συνηγορούντες εις τήν επαναφοράν τής Αρχαίας θρησκείας. Εις τήν μνήμη του λαού δεν διετηροϋντο πλέον αι αρχαίαι δοξασίαι και έπομένως φυσιογικόν ήτο μία προσπάθεια προσηλητήσεως εις τήν αρχαίαν θρησκεία νά λάβη εις τήν συνείδησιν των ανθρώπων μορφή δυναμικού ρεύματος μιάς νέας θρησκείας. Οί δε πιστοί τής νέας θρησκείας τόν φανατισμό των νεοφωτιστών. Η επαναφορά δηλαδή τής αρχαίας θρησκείας, εκτός από τόν προς τήν Άλήθειαν χαρακτήρα καθήκοντος όν θά κατείχε, ειχεν και τόν χαρακτήρα του άπαιρητήτου Νέου Μύθου όστις θά παρηγκώνιζε τόν γηρασμένον Βυζαντινό Μύθο τής όρθοδοξίας και θά έδιδε τήν Δύναμιν και τήν Θέλησιν εις τό Νέο Έλληνικόν Έθνος. Χαρακτηριστικό παράδειγμα τής δυνάμεως τήν όποίαν δύναται νά άντλήση ένας λαός από έναν Μύθο με τήν μορφή μιάς νέας θρησκείας, τό παράδειγμα τής μεταμορφώ-

σεως του 'Αραβικού έθνους, από τον μωαμεθανισμόν.

Τρίτη πρότασις του Πλήθωνος διά τό Νέο Κράτος τό όποιον όραματίζετο ή κατάργησις του μισθοφορικού στρατού και ή δημιουργία Στρατού 'Εθνικού αποτελουμένου αποκλειστικώς από "Ελληνας. Θεωρεϊ δέ βασική προϋπόθεσις της ύπάρξεως της Πολιτειας του την δημιουργίαν Στρατού ίκανού νά εξασφαλίση την Δύναμιν.

'Η τετάρτη πρότασις του Πλήθωνος άφορā τό οικονομικόν σύστημα της πολιτειας της όποιας προτεινει την 'ιδρυσιν. Γνωρίζων την σημασία πού έχει δι' ένα κράτος τό αυτάρκες της οικονομίας του προτεινει μίαν οικονομίαν εθνική χωρίς καμμίαν εξάρτησιν από εκτός της χώρας εύρισκομένους παράγοντας: «Μακρυνά άπ' τά ξένα ενδουματα κι' άλλα ευτελη πράγματα. Είναι μεγάλη άνοησία νά νομίζουμε πως έχουμε ανάγκη από τέτοια ξένα εμπορεύματα. Θά είναι πραγματικά πολύτιμο γιά μäs νά χρησιμοποιούμε τά εγχώρια προϊόντα και νά εξοικονομούμεθα μέ τά ρούχα πού φτιάχνονται στόν τόπο μας.» 'Εκεινος όμως τό όποιον είναι τό πλέον αξιοθαύμαστον εις τας προτάσεις Του διά την Οικονομίαν είναι ό καθαρως Κοινωνικός των χαρακτήρ. Πάνω άπ' όλα ζητάει ν' αναγνωρισθί νόμιμος ιδιοκτήτης κάθε γης εκείνος πού θέλει νά την καλλιεργή πραγματικά. Μέ αυτό τό μέτρο θέλει νά πατάξη τό καθεστώς μιäs άφύσικης δουλοπαροικίας και συγχρόνως νά δώση εις τόν άγρότη, τόν άγνό άνθρωπο της Γης, την πεποίθησι ότι είναι μέλος μιäs Κοινοτήτος ή όποια τιμā τόν μόχθο του και διά την όποιαν άξίζει νά θυσιάση και αυτήν άκόμη την ίδια την ζωή του.

ΤΙ ΗΡΝΗΘΗ ΝΑ ΔΕΧΘΗ Η ΕΛΛΑΣ

"Αν και βεβαίως ή ύπόθεσις είναι μία έννοια μακρά εύρισκομένη από την ιστορικήν αλήθεια έχω την πεποίθησιν ότι άξίζει τόν κόπο προκειμένου δι' αυτά τά όποια επρότεινε ό Γεώργιος Πλήθων Γεμιστός νά κάμουμε χρῆσιν.

"Εστω λοιπόν ότι εδημιουργείτο τό κράτος τό όποιον επρότεινε ό πλήθων και επεβίωνε. Πρώτον επακόλουθον αυτής της ύποθέσεως ότι φορέυς της αναγεννήσεως δέν θά ήτο ή Δύσις, αλλά ή 'Ελλάς και ούτε θά ύπήρχε τό χάσμα τεσσάρων αιώνων

Τέλος προτεινει την αναδιάρθρωσιν της 'Ελληνικής Πολιτειας εντός των πλαισίων της Πλατωνικής σκέψεως χωρίς όμως νά άγνοη και τά δεδομένα της εποχής του. Προτεινει την διάκρισιν των πολιτών εις τρεις κοινωνικάς τάξεις: τούς "Αρχοντας, οι όποιοι θά φροντίζουν διά την κυβέρνησιν και την άμυναν της Πολιτειας, τούς Παραγωγούς, γεωργούς και κτηνοτρόφους, οι όποιοι μέ την προσωπικήν των εργασίαν κερδίζουν την ζωήν των και τέλος ως εσχάτην κοινωνικήν τάξιν θεωρεϊ τούς χειροτέχνας, δηλαδή εμπόρους, μικροπωλητάς κ.λ.π.

'Ως κεντρικήν ιδέα δέ του προτεινόμενου συστήματός του τοποθετεί τόν ήρωικό τρόπον ζωής λέγων: «Μή ξεχνάς πως δέν επιτρέπεται ούτε στ' άτομα, ούτε στούς λαούς, ούτε στά κράτη νά χάσουν την τελευταία τους ελπίδα».

'Από όλα αυτά τά όποια προηγουμένως αναφέραμε καθίστανται σαφές ότι εάν από την σύγχρονον πολιτικήν όρολογίαν θελήσωμεν νά αποδώσωμεν έναν χαρακτηρισμό εις τόν Πλήθωνα, τότε άδιστάκτως θά πρέπει νά ειπωμεν ότι ήτο 'Εθνικοσοσιαλιστής.

Δι' όλίγων αυτά τά όποια ό Πλήθων επρότεινε ήσαν: α) 'Ορμητήριο και κέντρον του Νέου 'Ελληνισμού ή Πελοπόννησος β) 'Επαναφορά της 'Αρχαίας 'Ελληνικής θρησκείας γ) 'Εθνικόν χαρακτήρα εις τό Νέον Κράτος δ) Δημιουργία 'Εθνικού Στρατού ε) Δημιουργία 'Εθνικής Οικονομίας στ) Κοινωνική Δικαιοσύνη και ανακατανομή της γης ζ) άξιοκρατικόν διαχωρισμό εις Κοινωνικάς τάξεις βασιζόμενον εις την ιδέα της διοικητικής άρμοδιότητος η) 525 βάσιν των πάντων τόν ήρωικό τρόπο ζωής.

πλήρους έλλείψεως παιδείας διά τόν 'Ελληνικό λαό. Δεύτερο επακόλουθο συντριπτικό και φανταστικό ότι ή 'Αναγέννησις θά συμπορεύετο όμου μετά της αναβιώσεως της 'Αρχαίας 'Ελληνικής θρησκείας. Τρίτο επακόλουθο ότι από την πτώσιν της 'Οθωμανικής αυτοκρατορίας πρώτοι θά επωφελούμεθα εμείς. 'Εάν τώρα επαγωγικά προχωρήσωμεν εις τί μέ την σειράν των επακόλουθα θά κατέληγαν οι τρεις αυτές πιθανότητας, θά καταλήξωμεν εις τό συμπέρασμα ότι εάν ό Πλήθων είχε εισακουσθί ή

μορφή τῆς ἀνθρωπότητος σήμερον θά ἦτο διαφορετική, τό πιθανότερον δέ ὅτι ἡ μορφή

αὐτή θά ἦτο ΕΛΛΗΝΙΚΗ.

ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΠΛΗΘΩΝΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΝ

Παρ' ὄλην τήν τύχην φωνῆς βωῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ πού εἶχε τελικά τό μήνυμα τοῦ Πλήθωνος ἡ ἐπίδρασις του εἰς τόν Νέον Ἑλληνισμό δὴρξεν θεμελιώδης. Στετικῶς ὁ καθηγητής Δ. Τσάκωνας λέγει: «Χωρίς τό κίνημα τοῦ Μυστρᾶ δέν θά ὑπῆρχε Νεοελληνική Ἑθνική Συνείδησι. Ὁ Ἑλληγ Κωνσταντῖνος, πού ἔπεσε ἐπί τῶν τειχῶν τῆς Ἱερᾶς Πόλεως ἀνεπτύχθη ὑπό τήν πνευματικὴν καθοδήγησιν τοῦ Μυστρᾶ πού τόν ἡγεμόνευε φιλοσοφικά ὁ Πλήθων Γεμιστός, ἡγήτωρ μιᾶς νεοπλατωνικά προσανατολισμένης Νεοελληνικῆς Ἀναγεννήσεως».

Πνευματικά τέκνα τοῦ Πλήθωνος κατὰ τόν ἀναφερόμενον καθηγητῆ ἦσαν καί τά πύ ζωντανά πνεύματα τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ, ὁ Π. Γιαννόπουλος καί ὁ Ἴων Δραγούμης.

Ὁ Ἴων Δραγούμης περισσότερογ Βυζαντινός παρά Ἑλληγ, ὁδὲ Περικλῆς Γιαννόπουλος ἀδίστακτα καί ἀσυμβίβαστα Ἑλληγ καί μόνον Ἑλληγ!

Ἐκεῖνο ὅμως τό ὁποῖον εἶναι τό πλέον ἀξιοθαύμαστον εἰς τόν Περικλή Γιαννόπουλο εἶναι τό αἶσθημα ἀηδίας πού ἐδημιουργήθη εἰς τήν Ἑλληνική ψυχή του διά τόν νεοελληνικό ραγιαδισμό. Τό δυστύχημα ὅμως, διά τήν Ἑλλάδα ἦτο ὅτι αὐτό τό αἶσθημα ἀηδίας τελικῶς τόν κατέβαλεν καί μετέτρεψεν τήν θέλησιν του σέ δύναμη αὐτοκαταστροφῆς.

Ἀπό τῆς ἐποχῆς τοῦ Πλήθωνος ἔχουν περάσει πέντε ὀλόκληροι αἰῶνες καί ἀκόμη ὁ Νέος Ἑλληνισμός δέν ἔχει βρῆ τήν δική του, τήν ἀποκλειστικά καί αὐθεντικά δική του μορφή. Πολλοί ἦταν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι εἰς τήν θέσιν ἐνός ἔθνικοῦ Ἑλληνικοῦ ιδεώδους ἐπρότεινον τήν τοποθέτησιν μιᾶς ἐννοίας σαθρῆς, μιᾶς ἐννοίας πού ἀποτελεῖ καί τήν φυσική συνέχεια τῆς βυζαντινῆς συνειδήσεως, τῆς ἐννοίας τῆς Ρωμισσύνης. Εἰς ὄλους αὐτούς θά πρέπει νά ἀπαντήσωμεν μέ Δύναμιν καί ἐπιμονήν ὅτι ὁ Ἑλληνισμός θά νικήσῃ, ἀκόμη καί ἐάν τίμημα τῆς Νίκης του θά εἶναι καπνίζοντα ἐρείπια.

Ἀθηνά

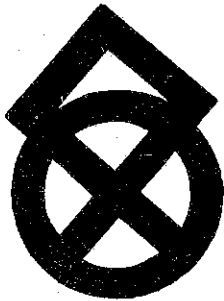
Παράσταση ἀπό ἀμφορέα τοῦ Ἀνδοκίδη τοῦ 520 π.Χ.

NS KAMPFRUF

KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLANDS - UND AUFBAUORGANISATION

NSDAP-A0, P.O. BOX 6414, LINCOLN, NEBRASKA, 68506, U.S.A.

NOUVEL ORDRE EUROPÉEN

G.A. Amaudruz,

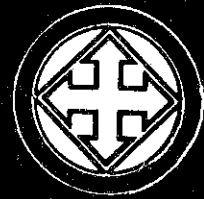
Case Ville 2428,

Lausanne (Suisse)

LEAGUE REVIEW

9/11 Kensington High Street,
London, .
W8 5NP

NATIONAL SOCIALIST WHITE PEOPLE'S PARTY

2507 N. Franklin Rd., Arlington, VA

22201-524-2175 USA